

A hírlapterjesztés utolsó esélye — Szomorújáték négy tételben —

Történetünk a szokásos módon indult. A szakmai előkészítés, majd az igazgatói tanácsülés után a helyi gazdasági vezetőségek és a szakszervezet közös szervezésében dolgozói vitára került az alábbi két előterjesztés:

1. Javaslat az új hírlapterjesztési szervezet és kezelési rendszer kialakítására.

2. A hírlapárusítás kiskereskedelmi rendszerének kialakítása.

A két előterjesztés, még mielőtt az érintett dolgozók elé került, már bonyodalmakat okozott. Több igazgatóság területén a szakmai vezetők és a szakszervezet között még azon is vita folyt, hogy mindkét anyag vagy csak az egyik kerüljön-e dolgozói vitára.

Sajnálatos, hogy a legérzékenyebb igazgatóságnál vélekedett úgy a szakmai vezetőség, hogy a hírlapárusítás kiskereskedelmi rendszerét nem szükséges megvitatni. Ilyen körülmények között nehéz volt a legszele-

sebb dolgozói kört felölő eredményes vitát szervezni.

Volt olyan vitaindító aktívülés, melynek végén az igazgatóság vezetője úgy fogalmazott, hogy felesleges a dolgozói vita megtartása, hiszen itt most minden gond, baj napirendre került. Az aktívülésen részt vevő majdnem 100 főből talán ha 10 volt hírlapos.

Szerencsére volt az ellenkezőjére is példa, mikor is egy másik területen az első számú vezető vitaindító előadásában jó negyedórát ostromozta, izeire szedte a két szakmai előterjesztést.

Minden szervezési és egyéb nehézség ellenére a két anyag eljutott az érintettekhez. Az elmúlt évekre visszatérve — nem számítva az 1985-ös és a legutóbbi átszervezést — kevés szakmai elképzelés váltott ki olyan egyöntetű elutasítást, mint e szövegben fordult elő. Különösen a hírlapárushelyek bérbeadási elképzelése szította fel a kedélyeket.

mint az érdekltség hiányára, illetve az érdekltség kialakítására.

A Mozgópósta és Csomagfeldolgozó, valamint a Levélfeldolgozó Üzem kollektívája egyöntetűen sértőnek és méltánytalanul tartja, hogy több mint 2000 postásról, további sorsukról egy hírlapos szakmai előterjesztésben szinte mellékesen, három mondatban tesznek említést.

Az intézőbizottsági ülésen Főris Ferencné vezérigazgató-helyettes több lényeges gondolatot fogalmazott meg, így:

— a hírlapterjesztés postán belüli megtartását a szakmai vezetőség is stratégiai fontosságúnak tartja,

— a szakmának van hosszú távú koncepciója, nemcsak szervezetben, hanem technológiában is gondolkodnak.

Az intézőbizottság sajnálatosnak tartotta, hogy mindezek az elképzelések csak a belső szakanyagokban találhatók meg, az érintett területek dolgozói előtt nem ismertek, így a dolgozói vélemények természetesen csak a közreadott előterjesztés alapján formálódhatnak.

...és a hírlapárusítás kiskereskedelmi rendszeréről

A hírlapárusítás kiskereskedelmi rendszer kialakításától joggal félnek, és az ezzel kapcsolatos előterjesztést elfogadhatatlannak tartják.

Az anyag végig vállalkozást említ, holott itt tulajdonképpen egy szerződéses üzemeltetési rendszerről van szó.

Az előterjesztés teljes egészében nélkülözi mind a jelenlegi, mind a jövőbeni jövedelemszámításokat.

Az előterjesztés a vállalkozói modell bemutatásánál kimondja, hogy a jutalékkulcs számításának mi képezi az alapját. Ezt határozza meg licitkulcsként. Ugyanakkor a későbbiekben a munkajogi kérdések taglalásakor felsorolja azokat a tételeket, melyek kompenzációra szorulnak. Nem tisztázott, hogy ezeket a tételeket a licitkulcsnál miként kívánják figyelembe venni, véleményünk szerint már ott be kell építeni a rendszerbe.

Az elgondolás nem tér ki arra, hogy mi történik külső pályázó esetén. A postai dolgozónak garantált kétszázalékos kedvezményezettiség erre nem nyújt fedezetet.

Egy esetleges vállalkozásnál a direkt munkajogi védelem megszűnik. Az indirekt munkajogi védelemmel, mint lehetőséggel az előterjesztés nem számol.

Az anyag végig vállalkozásról beszél, ugyanakkor hatalmi pozícióból teljes mértékben figyelmen kívül hagyja a vállalkozói szabadságot. A posta monopóliumhelyzetéből fakadóan fenn akarja tartani magának a jogot arra, hogy a „vállalkozó” csak az ő engedélyével végezzen egyéb tevékenységet.

A pályázati felhívással kapcsolatban több területen is elmondták, hogy a vállalkozói szerződés szövegét teljesen át kell fogalmazni.

A jelenlegi szövegezésnek munkaszerződés jellege van, és teljes mértékben figyelmen kívül hagyja az anyagban korábban leírt kompenzációs tételeket. Ezenkívül egyoldalúan csak az úgynevezett vállalói felelősséget tartalmazza, nincs meg a nagykereskedői felelősség meghatározása.

A hírlapárusítást nemcsak az előterjesztés minősége, hanem az az elterjedt hír is rendkívüli módon felbolygatta, hogy a hírlap-privatizáció elkerülhetetlen, és a jövőben teljes körű és kizárólagos üzemeltetési forma lesz.

A vezérigazgató-helyettes asszony szóbeli kiegészítőjében azt mondta, meglepődött, hogy a területen ez a téves információ terjedt el. Kifejtette, hogy a szakszervezetek ezt a privatizációt soha nem tekintették kizárólagos megoldásnak. Megemlítette, hogy napokon belül elkészül az új hírlapbérzési rendszer. Amennyiben a többség elutasítja a privatizációt, úgy azt a szakma a döntéskor megválasztandóan figyelembe veszi.

Az intézőbizottság mindezekkel együtt sajnálatosnak és rendkívül károsnak tartja, hogy a hírlapárusítás kiskereskedelmi rendszerének bevezetéséről ez a tévhir elterjedt. Az elkövetkezésekben minden körülmények között el kell kerülni, hogy az egyébként is feszült helyzetben létükben, egzisztenciájukban veszélyeztessük dolgozóinkat.

Mennyi a hírlapárus becsülete?

A Hírlapterjesztők Szakmai Szövetségének felhívására 1990. szeptember 29-én, szombaton szakszervezetünk székházába mintegy 200-an jöttek el, hogy elmondják véleményüket a két szakmai előterjesztésről.

Szenvedélyesen, élesen bírálták mindkét anyagot, s a szakszervezők évek óta tartó egy helyben topogását. Volt, aki felvetette, hogy nem feltétlenül és nem mindenáron kell ragaszkodni a Magyar Postához, amely, úgy tűnik, egyre kevésbé veszi figyelembe az érdekeiket. Több kritikai megjegyzést kapott a szakszervezet is, bár volt olyan megfogalmazás is: „Úgy látszik, mintha az utóbbi időben a szakszervezet egy kicsit kezdene csipkedni magát...”

Az egyik legjellemzőbb vélemény az volt: „Mi, hírlapárusok nem akarjuk azt megvárni, amikor a posta temetésén a postás szimfonikusok húzzák a gyászzenét, és vele együtt kerül ki lábunk alól a talaj, a megélhetési, kenyérkeresési lehetőség.”

Az országos vélemény

A Postai Dolgozók Szakszervezetének titkárai 1990. október 5-i Országos Tanácsülésükön vitatták meg a két szakmai előterjesztést, mondták el a területi véleményeket.

Dr. Kertész Pál vezérigazgató szóbeli bevezetőjében a hírlapterjesztés új szervezeti elmondta, hogy piacérzékeny rendszert kell kialakítani. Úgy fogalmazott, hogy itt nem gazdasági kérdésekről van szó, hanem a létről, vagy a nemlétről. A vezetőség mindent megtesz azért, hogy a terjesztés postán belül maradjon.

A hírlapárusítás bérbeadási elképzeléseiről lakonikus rövidséggel csak annyit mondott: „Ha azt mondják, hogy ilyen formában nem kell, akkor nem vesszük be, és a fiókba rakjuk.” A részben megnyugtató szóbeli kiegészítések ellenére a titkárok szenvedélytől sem mentesen mondták el a területi véleményét. Volt, aki úgy fogalmazott, hogy az előterjesztések szakmailag látszólag rendkívül magasról tűnek, ugyanakkor valójában nem mondanak semmit. Egy másik felszólaló csupán annyit kérdezett meg, hogy a szakmai elképzelésekből miért felejtették ki a dolgozó embert?

A kérdést egy majd' 30 éves postai munkaviszonnyal rendelkező szaktársnő fogalmazta meg a legtalálékosabban, felvetette, hogy kaució gyanánt nem lehetne-e beszámítani azoknak a postás dolgozóknak a több éves vagy évtizedes munkaviszonyát, szaktudását, becsü-

A nagygyűlésen megfogalmazódott, vezetőinknek tudomásul kell venniük, hogy a postai hírlapterjesztést a kereskedelmi és terjesztői tevékenység teljes megújításával, és a hírlapterjesztők alapvető érdekeivel azonosulva lehet csak fenntartani. A szervezeti kérdéseknél el kell vetni az erőltetett nagyvállalati szemléletet, és meg kell szüntetni a felesleges irányítási szinteket.

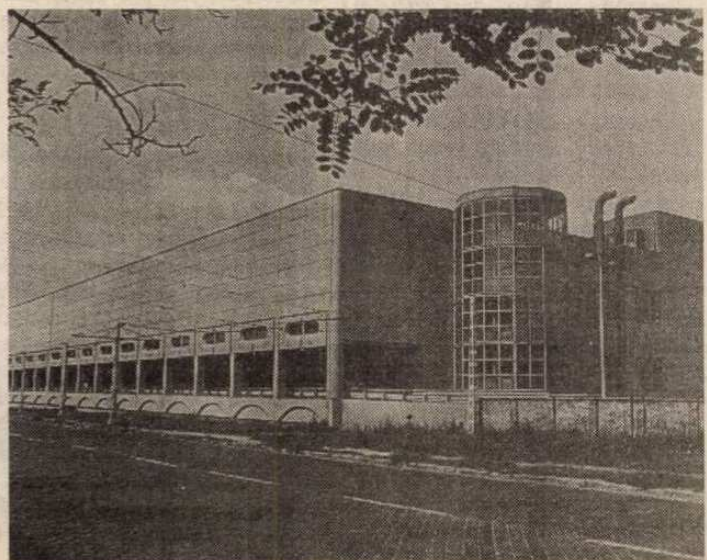
A szakmai szövetség az új hírlapterjesztési szervezet postai koncepciójának pontosítását és továbbtárgyalását javasolja.

A hírlapárusítás bérbeadására kidolgozott előterjesztést szakmailag elfogadhatatlannak minősíti, és elutasítja.

Az országos lapellátásnak, a posta stabilitásának és a szakma alapvető érdekeinek megőrzése végett, a szövetség felszólítja a Posta Vállalat érdekvédelmi szervezeteit, hogy csatlakozzanak állásfoglalásukhoz.



Hírlapkészítés Ágasegyházán



A józsefvárosi hírlapfeldolgozó

Hírközlési szakszervezeti fórum

A Postai és Hírközlési Dolgozók Szakszervezeti Szövetsége november 15-re fórumra hívta *Siklós Csaba* minisztert és a posta utódvállalatainak tevékenykedő több mint 400 szakszervezeti titkárát és a dolgozók más érdekvédelmi képviselőit.

Gricserné Heszy Enikő szövetségi elnök köszöntője és bevezetője után videón részleteket játszottak le a miniszternek a májusi postai és a távközlési kongresszuson elmondott beszédéből. Akkor a miniszter igényelte az erős szakszervezetet, olyant, amelyik a munkavállalók sorsának alakulását nem passzívan szemléli, hanem aktívan befolyásolja azt. Többek között ezért kezdeményezte a



Siklós Csaba

szövetség e szakszervezeti fórum összehívását is.

Elsőként a miniszter adott rövid tájékoztatást az átszervezés tanulságairól, az utódvállalatok hosszú távú működőképességének lehetőségeiről, valamint a három — posta, távközlési és frekvenciagazdálkodási — törvény jelenlegi helyzetéről. Ígérete szerint ezeket november végén a kormány elé terjesztik, s decemberben vagy januárban vitatják meg a parlamentben. Siklós Csaba tájékoztatta még a hallgatóságot arról, hogy az elmúlt napokban, pontosabban október 12-én a függő témákat (elszámolásokat) a Posta Vállalat és a Távközlési Vállalat ve-

zérigazgatói rendezték, s lezárták.

Vitaindítójában a miniszter elfogadta, hogy a Posta Vállalat nem tud megenni költségvetési támogatás nélkül. De — mint mondta — az államkasszáét üresen kaptuk. Ezt is tudomásul kell venni. Mivel 1991 (sajnos ismét) kritikus év, nehéz lesz az 1,3-1,5 milliárd forintos támogatást megadni a postának. Biztos, hogy tarifális lehetőségekkel is kell élni, s emellett felül kell vizsgálni a postának más vállalatokkal kötött szerződéseit is.

A hozzászólásokból is rendre kiderült, hogy — finoman szólva — a legutóbbi átszervezés sem sikeredett tökéletesre. A 3 nagy utódvállalat mellett gond van az alapítványoknál és a kft.-k legutóbbjénél is. Szó volt a postai szolgáltatások közszolgáltatásból való kivételének következményeiről, a távközlési stratégiáról és a hírlap-privatizációról is.

A legélesebb vitát azonban a postások beígért 16 százalékos béremelésének elmaradása váltotta ki. A posta ugyan 6 százalékos bérfelzárkózást saját erőből végrehajtott, hol van azonban ez a 28-30 százalékos tehető inflációtól. Mivel az októberi postai tarifaemelés nem engedélyezték, vajon ezek után mit tesz a minisztérium, illetve a kormány a postások fizetésrendezéséért?

Ezt a témát a leggyérteleműben *Maróti László* szegedi tsz-btitkár vetette fel: „A postások türelme a végét járja. A szakszervezet pedig túl van a kérésen, elég elszánt arra, hogy a dolgozókat összefogja a lényeges és gyors változtatások kikényszerítésére.” Hasonló szellemben szólalt fel *Mundruczó Kornél*, a Postai Dolgozók Szakszervezetének országos titkára is, aki az átszervezés módjának elmarasztalása után kijelentette: „Nem áremelést, hanem béremelést akarnak, de most! A postások türelme elfogyott!” Csatlakozva *Maróti László*hoz, javasolta, hogy — amennyiben azzal a közeli na-

pokban a területek is egyetértenek (ami valószínű) — november 15-ig folytassunk a miniszterrel egyeztető tárgyalásokat az október 1-jével hatályos bérrendezésről, s amennyiben ez eredménytelen, országos figyelemre méltó sztrájkot fogunk tartani követeléseink alátámasztására.

A Posta Vállalat elnökhelyettese, *Fóris Ferencné* szenvedélyes szavakkal, s érvekkel alátámasztva ecsetelte, hogy a vállalat helyzete immáron katasztrofális és kezelhetetlen. Szavai szerint: „Az alapvető összefüggésekkel van a baj.”

Újabb hozzászólásában a miniszter ígéretet tett arra, hogy felgyorsítja a törvény-előkészí-



Fóris Ferencné

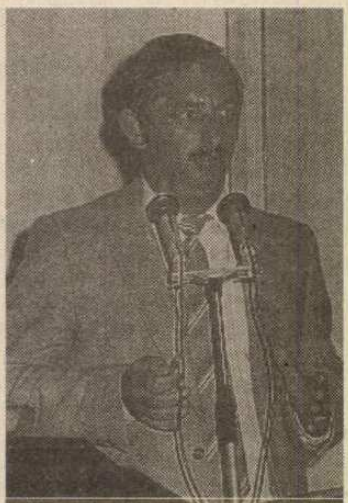
tési munkát, és a Posta Vállalat helyzetét egy hónapon belül a kormány elé tárja. A fórumot hasznosnak ítélte, hiszen megerősítette abban, hogy „nyitottabban, gyorsabban kell dolgoznunk”.

Zárszavában *Gricserné Heszy Enikő* megelégedéssel nyugtázta, hogy megtörtént a kapcsolatfelvétel a szakszervezetek és a minisztérium között. Ez jó fordulat eddigi kapcsolatrendszerünkben, az elvet most már a gyakorlatba kell átültetni, hiszen egyetlen kormány sem tud hathatósan tevékenykedni a szakszervezetek és a dolgozók véleménye, támogatása nélkül.

— mez —



A résztvevők egy csoportja



Maróti László

A TDSZSZ állásfoglalása

A Távközlési Dolgozók Szabad Szakszervezetének érdekeltségi területén foglalkoztatott munkavállalók képviselőiben a titkárok országos tanácsa a vállalati kollektív szerződés megkötésének előfeltételének tekinti a törvényesség kérdésének egyértelmű tisztázását.

A testület a Munka Törvénykönyve, valamint a Munkaügyi Minisztérium írásos véleménye alapján — függetlenül attól, hogy a Távközlési Vállalatnál két szakszervezet működik — az egy vállalat, egy kollektív szerződés megoldást tartja törvényesnek.

Azt a szakmai álláspontot, miszerint a két szakszervezet érdekeltségi területének jól kö-

rülhatárolható elkülönültsége két önálló kollektív szerződés törvényes megkötését teszi lehetővé, a testület nem fogadja el, mert:

- a vállalat középszerveinek elkülönültsége a két szakszervezet illetékességi területén belül ugyanúgy létezik, és lényegében nem szakmai, hanem gazdálkodási célszerűség alapján;
- a szakmai struktúra a vállalat területén azonos, ezért a munkáltató — munkavállalói viszony kérdéseit rendező kollektív szerződés szinte valamennyi témakörében — a fennálló területi elkülönültség ellenére — azonosak a dolgozók igényei. (Ezt a szakmai előterjesztés is elismeri);
- a helyi sajátosságok ren-

dezését a jól bevált függeléki rendszer hivatott kezelni.

Mindezeket figyelembe véve a testület a Távközlési Vállalat Kollektív Szerződését csak abban az esetben tartja törvényesnek, ha azt a munkáltató, valamint a vállalatnál működő valamennyi szakszervezet képviselője együttesen írja alá.

A Titkárok Országos Tanácsa úgy döntött, hogy jogainak érvényesítése végett a Magyar Távközlési Vállalat vezérigazgatóságához az 1990. szeptember 1-jétől hatályba léptetett kollektív szerződéssel szemben vétőt nyújt be, és ezzel egyidejűleg kezdeményezi egy közös kollektív szerződés létrehozását.

Távközlési Dolgozók Szabad Szakszervezete

Hallgattassék meg a titkár is...

Augusztusi számunkban „Új helyen — félíg elfelejtve?” címmel riportot közzeltünk az Újpest 5-ös postahivatalról. A cikkben megszólalt a szakszervezeti bizalmi is, nem éppen hízelgő véleményt nyilvánítva új szakszervezeti alapszervekről; többek közt azt állítva, a mai napig sem ismeri például alapszervi titkárukat. Most *Egyed Ernőné*, az említett titkár szólal meg — tülzáz lenne azt állítani egyetértőleg —, mint mondja, a dolgok nem egészen pontosan úgy történtek, ahogyan a bizalmi állítja.

— 1951 óta dolgozom a postánál, nálam „postásabb” azt hiszem, kevés van. Nyugodtan elmondhatom, egész életem a postáé volt, olyannyira, hogy most, nem sokkal nyugdíjazásom előtt, egyelőre alig tudom elképzelni további életemet. Eppen ezért eléggé rosszlehet, amit Újpesten mondtak. Vegyük sorba a történeteket. Az valóban igaz, személyesen nem jártam ott. Általában az a szokás, hogy nyitáskor felkeresem új tagtársainkat, erre most nem kerülhetett sor, mert két hónapi beteg voltam. A hivatal vezetőjével, *Póth Istvánnéval* viszont többször beszéltem telefonon, tudnia kellett, hova tartoznak. Én is feltehetném a kérdést: lehet, hogy a hivatalvezető és a bizalmi nem beszél egymással? De nem teszem fel, ekkora jelentőséget azért nem tulajdonított a történeteknek.

— Szó volt a cikkben üdülésről, kirándulásról is...

— Ezzel kapcsolatban is volna megjegyzésem. A hivatal dolgozói ebben az évben há-



rom beutaltot kaptak, többek között családost is. Autóbusz-kirándulást is felajánlottunk Bécsbe; erre senki sem jelentkezett.

— Azt hiszem, zárjuk le a témát, előbb vagy utóbb személyes találkozássra is sor kerül, s akkor tisztázzák a felvetéseket. Mihamarabb, annál jobb... Ön mióta végez szakszervezeti munkát?

— 25 éve vezetem a várbeli hivatalt, nagyjából azóta. A IV., illetve V. osztályú hivatalok tartoznak hozzám. Óriási terület. Felöleli majd egész Budapestet, Csillaghegytől Pestimréig.

— Jó ez a beosztás? Hogyan lehet ekkora területet bejárni, kapcsolatot tartani?

— Nem könnyű feladat, de jobb, mint a korábbi rendszer.

— Hogyan látja a szakszervezet jövőjét most, a változások korában?

— Nem vagyok túlzottan optimista. Egyben biztos vagyok: a postásoknak egységesnek kell maradniuk, nem szabad engedni, hogy szétforgácsolódjanak. A létezésük kívánja ezt. Bizonyítja ezt az is, hogy amikor a fizetésrendezésekről volt szó, eredményesen tudtuk érdekeinket képviselni. Most valahogy sok dolog megállt, úgy érzem, a kormány sem foglalkozik velünk. Problémáink rendezésére csak a sztrájk marad érvként. Erre pedig gondolni sem szabad, képzelnék el, mi történne, ha sztrájkolnánk.

— El tudom képzelni, különösen ha kinézek a hivatalba, ahol hány összeszámolni sem lehet, hány nemzetiségű ember fordul meg. Egyáltalán, győzik ezt a sok munkát ebben a végtére is kicsiny hivatalban?

— Győzni kell, de egy szóval sem mondom, hogy egyszerű. Mi nem küldhetünk el egyetlen külföldit sem azzal, hogy nem értjük. Erre külön büszke vagyok, dolgozóm több nyelven értenek „postásul”, még akkor is, ha erről nincs hivatalos nyelvvizsgájuk.

— Azt hiszem, erre különösen büszke lehet. Nem tartana rövid ideig, ha szörnyű kelet-európai tapasztalataimról beszélnék, több országban elmentem a sóhivatalba angol-német tudásommal.

Elbúcsúzom. Az ajtóban magyarul köszönök. A ki-be járó turistáserög egy röpké pillantást vet rám, s azt gondolják: „Nocsak, a budai várban élnek magyarok is?”

V. Á.

Az angol távközlési és a postásszakszervezet vendégei voltunk

A Postai Dolgozók Szakszervezetének képviselőjében *Nagy Sándorra*, a Távközlési Dolgozók Szabad Szakszervezetének képviselőjében az angol távközlési és a postásszakszervezet meghívására öt napot töltöttünk Londonban. Ottlétünk első felében a távközlési (NCU), második felében a postás (UCW) szakszervezet vendégei voltunk.

Delegálásunk célja e két nagy hírű angol szakszervezettel kialakult kapcsolat ápolása, továbbfejlesztésén túl az alábbi témák tanulmányozása volt:

- az NCU és UCW gyakorlati érdekvédelmi, érdekegyeztetési tevékenységének megismerése;
- a kollektív szerződések kötése és a bértárgyalások rendszere;
- a privatizáció hatása a munkavállalókra, és a szakszervezetek ezzel kapcsolatos jogai;

● az angol postás és távközlési dolgozókat tömörítő szakszervezetek együttműködése, közös akcióik megismerése;

● a Posta, Táviró, Telefon, Rádió Üzemek személyzete nemzetközi szakszervezeti szövetségeihez (IPTT) való csatlakozás, a kapcsolatfelvétel lehetősége;

● szervezeti felépítésük.

Mindkét szakszervezetnél látogatásunk az impozáns székház megtekintésével, és a főtítkárokkal, *Tony Young* úrral (NCU), valamint *Allan Tuffen* úrral (UCW) való találkozással kezdődött. A találkozás során mély benyomást tett ránk az őszinte, nyílt baráti légkör és fogadtatás, amelyben részestettünk bennünk. Ezt egyébként egész londoni tartózkodásunk alatt éreztük.

Programunkat úgy állították össze, hogy a kért témákat a

rendelkezésre álló rövid idő ellenére a lehető legszélesebb körben és mélységben tudjuk tanulmányozni. Ehhez vendéglátóink számos konzultációs lehetőséget teremtettek, előadások megtartásával, valamint szakszervezeti vezetőkkel való személyes találkozás megszerzésével. Ezek során mindegyik jóleső érzéssel tapasztaltuk tájékozottságukat a hazánkban bekövetkezett politikai, társadalmi, gazdasági változásokról. Igen nagy érdeklődést tanúsítottak a Magyar Posta szétválását követően a szakszervezeti mozgalomban bekövetkezett változások iránt is.

A munkavállalókat ma és a jövőben egyre jobban érintő privatizációval kapcsolatban felhívták a figyelmet arra, hogy a szakszervezetnek a privatizáció során megállapodásokban rögzítve a lehető legtöbb engedményt kell kikényszeríteni a munkáltatótól. Ezért elengedhetetlennek tartják:

— a rendszeres dialógus kialakítását a szakszervezet és a munkáltató között,

— folyamatos, időbeni tájékoztatást a vállalat üzleti terveiről, technológiai változtatásairól irányuló elképzeléseiről,

— foglalkoztatási terv kialakítását, részemenkénti megvitatását, és mindezek eredményeként

— foglalkoztatáspolitikai szerződés megkötését.

Az érdekvédelem, érdekegyeztetés folyamatában a kormányzati döntések befolyásolása végett szorosan kötődnek — az általuk támogatott képviselő útján is — az angol munkáspárthoz, amelynek célja többek között a dolgozókat érintő, a számukra kedvező jövedelempolitika kialakítása. Ebbe a folyamatba illeszkedik a munkáltatókkal történő bértárgyalások rendszere, melynek sikeréhez háttérinformációkat nyújtanak

a szakszervezetnél foglalkoztatott jól képzett szakemberek.

A kialakult rendszer szerint a második félévben kezdik előkészíteni a következő év július 1-jétől esedékes bérfelzárkózást. A béralku során a kívánt eredmény elérése céljából 10-15 tárgyalást is folytatnak a munkáltatókkal. (Ezek eredményességét bizonyítja, hogy 1989 óta az NCU-nak csak egy alkalommal kellett sztrájkhoz folyamodnia.)

A dolgozói érdekvédelem és a szakszervezeti munka hatékonyságának javítása céljából a távközlési (NCU) és a postás (UCW) szakszervezet komolyan foglalkozik a szövetség létrehozásával.

Tájékoztatót kaptunk az IPTT-hez való csatlakozás, illetve a kapcsolatfelvétel feltételeiről, lehetőségeiről is. Mindkét szakszervezet vezetői üdvözltek a Postai és Hírközlési Dolgozók Szakszervezeti Szövetségének ez irányú szándékát. A feltételek közül kiemelték, hogy ezen nemzetközi szervezetek közeli szakszervezet teljesen szabad (autonóm), az adott szakterületen dolgozók legrepresentatívabb képviselője legyen.

Nagy megtiszteltetés volt számunkra, hogy programunk kívül találkozhattunk *Norman Willis* úrral, az Angol Szakszervezetek Szövetségének (TUC) elnökével, s beszélgetést folytattunk vele a hazai szakszervezeti mozgalom helyzetéről.

Az egymást követő tárgyalásokon kapott szóbeli tájékoztatáson túlmenően a két szakszervezet tevékenységéről, a minket érdeklő témákról gazdag írásbeli ismertetőanyagot kaptunk. Nagy segítségünkre voltak *Rogar Darlington* (NCU) és *Ray Durkin* (UCW) urak, akik a két szakszervezet részéről összeállított gazdag munkaprogramot tökéletesen megszervezték.

Kónya Lajos

Lapunk első oldalán beszélünk a hírlapterjesztéssel, árusítással foglalkozók megbeszéléssorozatáról — melyben a Postai Dolgozók Szakszervezete is részt vett, illetve vesz — e cikkben pedig megismertetjük olvasóinkat az MPK hírlaposztályának álláspontjával. Jövőre mindenképpen megváltozik a hírlapterjesztés jelenlegi szerkezete, szervezete. A változásokról — annak idején — szintén beszélünk lapunkban. A szerk.

Versenyhelyzet a hírlapterjesztésben

— Tudomásom szerint van már konkurenciájuk, igaz, csak a színes lapok, magazinok terén. Ezek viszont drága lapok. A konkurens pedig a Média-print amerikai — magyar vegyes vállalat. És akkor még nem szóltam az aluljárók forgalmáról, a magánvállalkozókról, arról, hogy úgy tűnik, ma rikancsok lenni egyenlő egy új szakmával. Hogyan veszik fel ezekkel szemben a versenyt?

— Megítélésem szerint a példaként említett Média-print megjelenése a vállalatnak nem igazi konkurencia, viszont — és ez a lényegesebb — iszonyatos feszültségforrás a postai és a magánterjesztő között. Ezzel úgy lehetne szembenézni, ha a posta rugalmasabb lenne, s egyes keresett időszak kiadványokat — mint például a 168 órát — hamarabb kivinné az utcára, mivel ezek iránt nagyobb a fizetőképesség. Az említett cég előnye, hogy kevés eladódhoz, gyorsabban ki tudja szállítani a lapot. És ha a kiadó például a Mai Napot hamarabb, szinte kézbe adja ezeknek az árusoknak, akkor ez a verseny már korántsem semleges...

— Mit kívánnak tenni e jelenséggel szemben?

— Előszállítást kívánunk bevezetni a nagyobb lapoknál. Ez lehetséges lenne, hiszen az előbb említett 168 óra már az árusítást megelőző nap délből a mi raktárunkban van, s csak másnap reggel kezdjük kiszállítani. Jó szervezéssel, némi többletköltséggel ez a fél nap lemaradás jelentősen csökkenthető. Olyan luxus ez, amilyent nem engedhet meg magának a posta.

— A másik dolog: véleményem szerint egy területen általában csak egy terjesztő lehet. Elképzelhetetlen, hogy egy „placcon” több terjesztő törzskönydjön, mert ennek a következménye a növekvő remittenda, amely visszakérül hozzánk, vagy a kiadódhoz.

— Ez egy másik kérdés... Kevés a stand; ez viszont tény. Hogyan oldható meg, hogy az árusok száma ne szaporodjon, a terjesztés viszont újabb teret nyerhessen?

— A jelenlegi postai árusok mellett növelni kell az árusítást végző egyéb kereskedelmi egységek számát, a boltokba az ABC-től a bisztrón keresztül a boltok kasszájáig — be kell vezetnünk, illetve ki kell terjesztenünk az árusítást. Ez nem kíván jelentős anyagi befektetést, elsősorban csak szervezést. Emellett az árusítást végzők anyagi érdekelttségét is növelni kell.

— Valóban depresszív az árusok anyagi érdekelttsége?

— Sajnos igen. Egy tavalyi rossz döntés alapján 8,5 százalékkal indulnak, de a növekvő forgalom „eredményeként” 4-5 százalékkal az átlag.

— Megoldás?

— Ezen rövid időn belül változtatunk: döntően lineáris érdekelttséget vezetünk be. Tervezük a szerződéses rendszer

bevezetését, de amíg nem tudjuk megváltoztatni a technológiát, amelynek a célja az árusok optimális kiszolgálása időben, fajtában, darabszámban, addig ezt nem erőltetjük.

— Miért kell új technológia az árus kiszolgálásához. Nem ismerik pontosan, miből mennyi kell neki?

— Nem. Ezért ma a postahivatalokban a remittenda alapján korrigálják a megrendelt példányszámot, de ez a gyakorlat — a remittendafeldolgozás lassúsága miatt — helytelen, s nem tükrözi a valós piaci helyzetet. Ezért kell a technológiai fejlesztés.

— Akkor elérkeztünk az új koncepciók valós megfogalmazásához.

— Szeretnénk piaci súlyunkat megtartani. A versenyhelyzetre úgy akarunk felkészülni, hogy a két nagy terjesztési formát külön választjuk. Az árusítást megyei üzemekhez koncentrálunk, az előfizetések nyilvántartását a nagyobb hivatalokban végezzük, a díjbekérés, a kézbesítés pedig a postahivatalokban lenne továbbra is. A legnagyobb feszültséget az információhiány jelenti: s ez kihat a terjesztésre és a terjesztők hangulatára is. A lapdömpinggel pedig egy ideig még szembe kell néznünk. Tehát szolgáltatásaink minőségét kell javítani, s ennek feltétele a technológiai váltás. A mai manuális feldolgozás nem tartható fenn. Azt hiszem, a technológiai és a műszaki fejlesztés nem csak a posta ügye, hiszen a kiadókknak, előfizetőknek, vásárlóknak és terjesztőknek egyaránt ez az érdeke.

Szervezeti törekvésünk, hogy Budapestet, mint a lapok feldolgozóinak egyharmadát, külön kezeljük. A fővárosban kell el a megjelenő lapok harminc százaléka, és több mint 2500 dolgozónk foglalkozik e területtel. Az a véleményem, hogy létre kell hozni egy budapesti terjesztő vállalatot.

— Mitől tart a koncepciók megvalósítását illetően? Tett erre utaló megjegyzést...

— A szemléletváltozás nehézségétől, a még körünkben élő, a hatalomhoz ragaszkodó, változtatni képtelen bürokraták ellenállásától.

— És ha már erről kérdezett, szeretném a postás dolgozókat megnyugtatni: a technológiai változtatás nem jelent létbizonytalanságot számukra, de a szervezetet ehhez akarjuk hozzáigazítani. Az árusoknál és a kézbesítőknél ennek minden képpen az anyagi biztonság fokozásával kell járnia. Az előfizetők, olvasók megnyugtatására pedig elmondom, hogy mindenképpen a terjesztés, a szolgáltatás minőségének érezhető javulására törekszünk. Ezáltal reméljük, hogy a Posta Vállalat, mint a gazdasági verseny valós résztvevője, a kiadók részéről is nagyobb bizalomban részesül majd.

Hunyor Zsolt

Távközlési világcégek részére is dolgozunk

Miskolcon, a Herceg Ferenc utca 1. szám alatti postaépületben működik a Miskolci Távközlési Igazgatóság Tervező és Műszaki Nyilvántartó Irodája. Vezetője mintegy 5 éve a fiatal, meggyerő modorú Kandik János villamos üzemmérnök. Az iroda évek óta kiváló teljesítményt nyújt. A munkát 120 dolgozó és 20–22 főnyi állományon kívüli látja el. Évente tiszta bevételként 20–25 millió forint melési értéket produkálnak, de elértek már 26 millió teljesítményt is.

Az iroda 4 osztályból áll: távközlés-tervezési osztály, építéstervezési osztály, műszaki nyilvántartási osztály és általános osztály. A dolgozók 75 százaléka nő. A vezetőkön kívül 22 felsőfokú műszaki végzettségű tervező dolgozik az irodában. A többiek középfokú műszaki végzettségűek.

Tevékenységük lényegét tömören összefoglalja és ismereteti az iroda magyar és angol nyelven közzétett tájékoztatója, mely szerint az alaptevékenység a vezetékes hírközlő, kábel-tévéhálózat-építés, berendezéstelepítés és az ezeket kiegészítő magas-, mélyépítés és technológiai műszaki tervezés. Tevékenységi területük: első sorban Borsod-Abaúj-Zemplén és Heves megye, de igény esetén az egész országra kiterjed. Ezt az izlésesen nyomtatott tájékoztatót terjesztik a magyar és nemzetközi távközlési versenytárgyalások, értekezletek alkalmával. A tájékoztató mindkét nyelven kihangsúlyozza, hogy az iroda az említett két megye területén összehasonlíthatatlan helyi ismeretekkel és tervezési adatokkal rendelkező hírközlési tervező szerve-



zet. E tájékoztató alapján kerültek összeköttetésbe több külföldi távközlési világcéggel. A VERTEZSZ megbízásából tervdokumentációkat készítettek az ITALTEL olasz távközlési berendezéseket gyártó világ cég részére.

A gyöngyösi távbeszélőgóc-körzet tervezésére és kivitelezésére kiírt tenderpályázatra tervdokumentációjuk alapján pályáztak a nyugatnémet Bosch, valamint az amerikai Bechtel távközlési világcégekkel.

Ezekbe a tervdokumentációba igen sok munkát fektettek, ezért feltétlenül szeretnének részt venni a nemzetközi pályázatra kiírt góckörzet tervezési munkáiban, mely mintegy másfél évi munkát adna az iroda részére. Ennek bevételéből lényegesen tudnák bővíteni és fejleszteni eszköztárukat.

Említésre méltó és igen nagy adminisztrációs munkát külföldből ki az iroda újonnan rendszerezett belépést és eltávozást, valamint a munkában, vagy a távol töltött időt rögzítő és szemlélyenként összesítő „Porta-print Computer System” elne-

vezésű, számítógéppel kapcsolatban álló elektronikus berendezés. Ez szükségtelenné teszi a jelenléti ív vagy hasonló ellenőrzési módszer alkalmazását, ami nagy adminisztrációs könnyítést jelent, mivel a tervezők rugalmas munkaidőben dolgoznak.

Visszatérve az iroda közeli terveire, Kandik János úgy nyilatkozott, hogy — előreláthatóan a közeljövőben — a Hálózat-építő Üzemmel kft.-t alapítanak. A jövőben nem a létszám-emelést, hanem a létszám-megtartását tartják fontosnak, s a tervezői tevékenység növelését szervezetátalakítással és a technológia fejlesztésével kívánják megoldani. Mivel mindenkor létüket a piac határozza meg, a megbízók részére teljes vertikumú távközléstervezést kívánnak nyújtani.

Közel céljuk, hogy feltétlenül szeretnének részt venni a gyöngyösi távbeszélőgóc-körzet külföldiek részére is kiírt tenderpályázat útján kiépülő hálózat tervezésében, mivel már az előkészítésben igen sok munkát fektettek.

H. D.

Szakma vagy hivatás?



tyujában magával hozta a hivatás-szeretetet.

— Elcsépelten hangzik — kapcsolódik a beszélgetésünkbe Magda asszony —, bezzeg a mi időnkben...

— Szeretném annyival kiegészíteni a férjemet, véleményem szerint minden gyerek megkapja az iskolától az emberi és a szakmai útvalót. Szóval a mi időnkben, tizen-négy évesen nem voltunk szigorúan pályaválasztás elé állítva. Ki humán, ki real gimnáziumba járt, és érettségi után jelentkezhettünk a segédtiszt tanfolyamra. A segédtiszt tanfolyamon velem együtt végzetek közül a huszonöt éves találkozóra csak egy vagy két személy nem jött el. A minap kérdezem a 10 éves találkozó részt vett, szakközépiskolát végzett kolléganőmet: — Hányan maradtatok a postai pályán? Mint elmondja, a harmincfős osztályból mindössze hárman ülnek a kisablak mögött a kérdezetten kívül.

— Egyébként — veszi vissza a szót István — a szakközépiskolát végzetek lexikális tudása jó, csak a gyakorlatuk kevés az induláshoz. Rajtuk múlik, hogy tudnak-e kérdezni, és olyan érdeklődést mutatni a pálya iránt, hogy mi, az idősebb generáció felvilágosozva tőlük, szívesen a segítségükre lehessünk. Sok összetevője van, különösen egy fiatal esetében, hogy a szakmát űzi-e, avagy gyakorolja a hivatását!

— Mi újság a postán, hogy megy a szakma?

István tagadóan int, majd eként helyesbíti kérdésemet:

— Ne a szakma kifejezést használjuk a postai munkára, jobban illik ide a hivatás szó. 53 éves vagyok, s mint rendszeres helyettes, sok hivatalnál megfordulok. A szakemberképzés egyik bókusa itt van Fonyódon. Mint falusi-parti rendszeres helyettes, gyakran kezdő szakközépiskolásokkal és frissen végzett okleveles postatisztviselőkkel hoz össze a sors. Aki közülük megmarad a pályán, az az iskolából útravalóként a ba-



Majd Magduska így folytatja:

— Maga a távbeszélő-központ, épületgondok miatt, vagy tíz éve már más épületben működött. Számomra a szétszakadás sem fizikailag, sem lelkiileg nem jelentett megrázkódást. Eddig is ügyfél voltam, ha be mentem a postahivatalba.

— Miniszterünk egyik nyilatkozatában azt mondja, a postai bérek is fogják követni a forint romlását. Én hiszek Siklós Csaba miniszter úrnak. A fiam friss diplomás mérnök, jelenleg katonán, a lányom jövőre végez a főiskolán. Hétvégeken idehaza vannak, és a szombati bevásárlások után a miniszteri kijelentést pozitív előjellel kevésbé érezzük...

— A politika gazdasági vonzatait az ember a saját pénztárcáján érzi. A nagypolitika, a pártok harca mennyire szól bele a család életébe?

— Nem engedték, hogy beleszóljon! — mondja István és helyeslést vároan néz a feleségére. — Láttunk szép számmal renegáttá lett ateistát, de inkább nem mondom semmit. Nem akarom én is szapulni azoknak, akik — természetesen sokszor jogosan — ma verik a port. Ezzel nem azt mondom, hogy puhány vagyok és nincsenek ma számunkra szimpátiás nézések. De a munkahelyet megbecsülve, dolgozni is kell. — ily —

Felkészítés az új típusú szakszervezeti munkára

A Magyar Szakszervezetek Országos Szövetsége Központi Iskolájának szervezésében 1990. októbertől

Szakszervezeti Akadémia

indul bármely szakszervezeti szerv tisztségviselőjének. A négy hónapos, havonta egyhetes intenzív felkészítő az új típusú szakszervezeti munkához ad segítséget.

A tanfolyam programjába bér- és béralku-, munkajogi-munkaügyi, szociálpolitikai, társadalombiztosítási ismeretek (a legújabb jogszabályok is), valamint vezetési és tárgyalástechnikai tréningek, és a közelebbi tájékoztatást segítő retorikai gyakorlatok tartoznak.

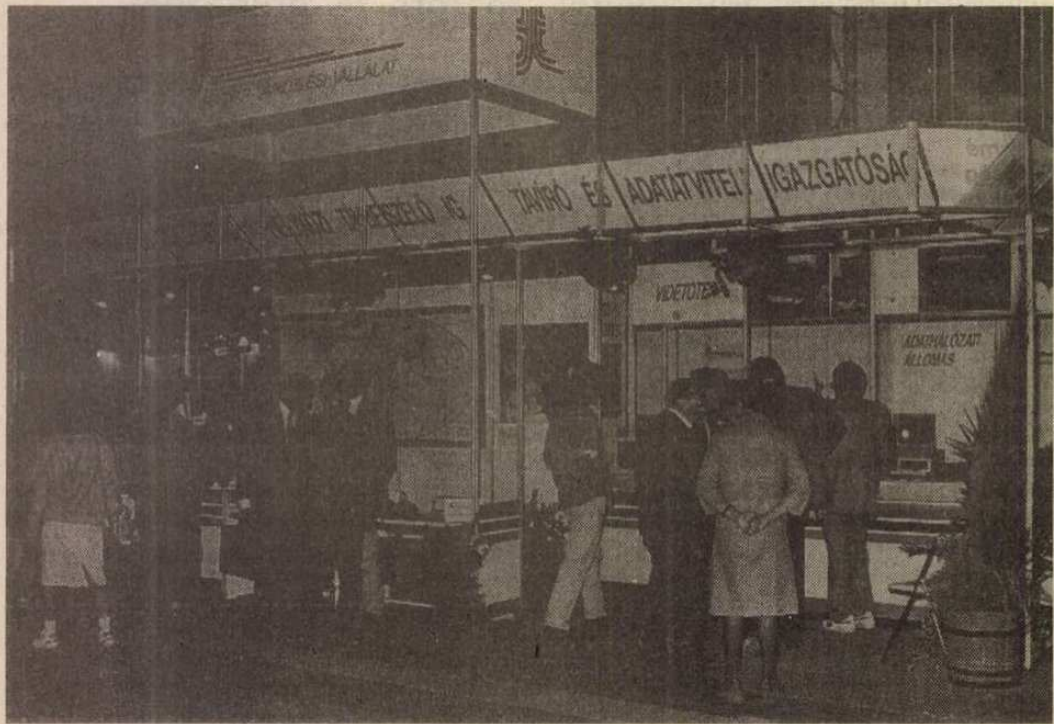
A foglalkozásokat egy-egy témakör ismert szakembere vezeti.

A részvételi díj 5000 forint, mely kétnapos ausztriai tapasztalatsere-látogatást is magában foglal. Az MSZOSZ-hoz tartozó tag-szervezetek tisztségviselőinek 20 százalékos kedvezményt nyújt az iskola. Részletes felvilágosítás az Információs Szolgálat 176-7089-es telefonszámán.

A képzést az iskola szükség szerint 1991 februárjában megismétli.

Érdeklődés esetén az iskolában esetenként fakultatív jelleggel találkozókra, szakmai beszélgetésekre kerülhet sor.

MSZOSZ
Központi Iskola



BNV-körkép

Az Őszi Budapesti Nemzetközi Vásáron — szeptember 21—30. között — a háromfelé vált posta minden területe képviseltette magát. A Magyar Távközlési Vállalat pavilonjában a Budapesti Távközlési Igazgatóság az 1991-től felszerelendő új készüléktípusait, az utcai kártyás nyilván-

nos készülékét mutatta be a vásárlatókatoknak. Kedvezményes áron árulta a budapesti és vidéki telefonkönyveket, valamint általános információkkal szolgált az érdeklődőknek.

A Helyközi Távközlési Igazgatóság 50 százalékos kedvezménytel kínálja a bel-

földi és nemzetközi távhívást, mint szolgáltatást. A konferenciabeszélgetés ingyenesen állt az ügyfelek rendelkezésére. A vásár utolsó hét napján 15-16 óra között a bel-földi és nemzetközi távhívást is ingyenesen adta az igazgatóság, így a telefonálási kedv ebben az időszakban a tízszeresére ugrott pillanatokon belül.

A Táviró és Adatátviteli Igazgatóság telex-, telefax- és videotex-berendezéseit vonultatta fel. Ezek közül a legnagyobb érdeklődés a nyugati országokban már általánosan használt videotex iránt volt. Több sikeres üzletkötéssel, előjegyzéssel sikerült ügyfelek körét bővíteniük.

Sokan keresték fel a Magyar Rádiótelefon Kft. standját, ahol az érdeklődők kipróbálhatták a rádiótelefonokat, felvilágosítást kaptak a következő évek fejlesztési terveiről.

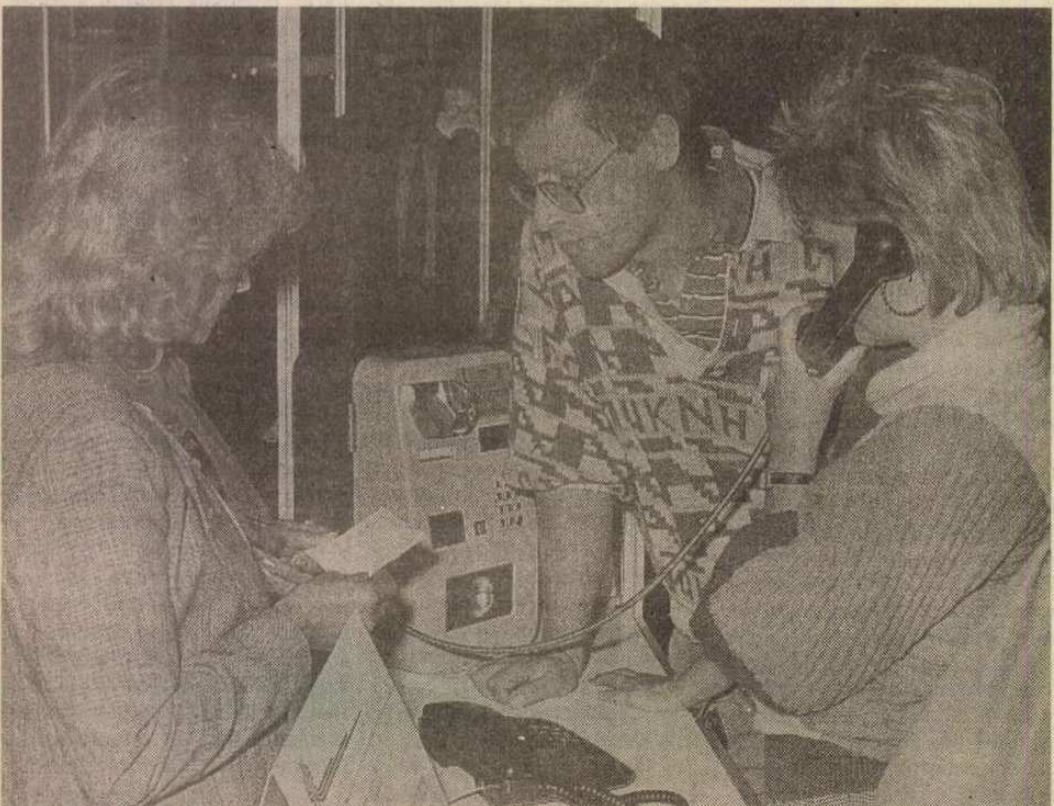
A Magyar Távközlési Vállalat minden tevékenységét prospektusokon is reklámozta...

Pár pavilonnal odébb a COMEX Kft. mutatta be alközponti berendezéseit, rádiófrekvenciás és digitális óráit.

A Magyar Műsorszóró Vállalat AM-Mikro, személyhívó berendezéseivel, távkapcsolószolgáltatásaival, valamint adatszolgáltatási bemutatójával hívta fel a szakemberek és a nagyközönség figyelmét a K 20-as pavilonban.

A Budapesti Postaigazgatóság hírlappavilonjaiban a legújabb sajtótermékeket, zsákbamacskát lehetett vásárolni a vásár minden napján.

— kerekas —



Miskolci mozaik

A Miskolci Postaigazgatóság Területi Szakszervezeti Bizottsága a postás dolgozók életkörülményeit igen közelről érintő fontos kérdéseket tárgyalta. Ilyen volt a bérek elosztására, és a lakásépítési, valamint vásárlási támogatásra vonatkozó javaslatok megvitatása, és a tsz ezzel kapcsolatos állásfoglalásának kialakítása.

*

Szeptember 12-én a tsz a szakma illetékeseivel, valamint az alapszervi titkárokkal megtárgyalta az új hírlapterjesztési szervezet és kezelési rendszer kialakításáról szóló szakmai és szakszervezeti központi előterjesztésben foglaltakat. Az értekezleten részt vett Kertész István, a Miskolci Postaigazgatóság vezetője, valamint az igazgatóhelyettesek, MEHIV-vezetők és több nagy hivatal vezetője, továbbá a hírlapszolgálat postai szakértői.

A hírlapárusok érdekeit Sikovits Attila, a Budapesti Lapterjesztők Szakmai Szövetsége nevében képviselte igen intenzíven. Felszólalásában kijelentette, hogy a központi előterjesztés szerinti feltételrendszerben a hírlapárus soha nem lesz vállalkozó. Úgy ítélte meg a helyzetet, hogy ha a posta nem tesz lépéseket a valódi piacosi felé, akkor teljesen elveszítheti a hírlapterjesztést. Így — ilyen formában — feleslegesnek tartja az árusítás privatizálását, és a jelenlegi tárgyalat anyagban tervezett intézkedéseket nem tartja célravezetőnek. Szerinte új programot kellene kidolgozni egy „szakértő” csoporttal, mely az ország hírlapszolgálatban — főképp a terjesztésben — jártas szakembereiből állna. A felszólalásban foglaltakkal több hozzászóló egyetértett, főleg a — sajnos igen kis számban jelen levő — miskolci hírlapárusok.

Felmerült olyan igény is, hogy az igazgatóságok legyenek önállóak. Nem tartották sokan valódi privatizációnak azt a tervezett megoldást sem, hogy a hírlapárusító pavilonokat sem eladni, sem bérbe adni nem akarja a posta, csupán használati jogot kíván a „vállalkozóknak” adni. Vajon mi lesz azoknak a pavilonoknak a sorsa, melyekre nem akad igénylő?

Megtárgyalták a kollektív szerződés igazgatósági függelékét is. Ami a dolgozókat és nyugdíjasokat legjobban érinti: az üzemi étkeztetés munkaviszony esetén, vagy amennyiben a gyűlés, gyűlés levők és a nyugdíjasok az üzemi étkeztetést igénybe veszik, megilleti őket a jelenleg 45 forintos üzemi hozzájárulás.

A kis jövedelmű nyugdíjasok, valamint a nagycsaládosok segélyét lényegesen (a kisnyugdíjasokét például 500-ról 1500-ra) emelték. Így a tervezetthez ké-

Luterán Béla, a miskolci MEHIV vezetője javasolta, hogy a pavilonokra csak postás dolgozó pályázhasson, továbbá felvetette, hogy miért kell minden pavilon privatizálni, még olyat is, amelyik rentábilis a postának? Sokat foglalkoztak a nagyobb készpénzzel nem rendelkező postai hírlapárusok további sorsával, akiket máris aggaszt a létbizonytalanság réme.

Az értekezleten végül is kialakult az a vélemény, hogy a vezérigazgatóság olyan szervezeti (és kezelési) változást dolgozzon ki, amely a korszerű követelményekhez alkalmazkodva megfelelő a posta és a vállalkozók részére is.

*

A miskolci posta bicentenáriuma alkalmából minden, 80. életévét betöltött nyugdíjas meleg hangú elismerést, és jókívánságokat kifejező levél kíséretében 2000 forint pénzzutalmat kapott.

*

A Miskolci Postaigazgatóság TSZB a nagycsaládos postások részére 954 000 forint, a kisnyugdíjasok részére pedig 264 ezer forint összegben utalt ki segélyt.

*

Szeptember 19-én a Miskolci Távközlési Igazgatóság Szabad Szakszervezetének Területi Tanácsa megtárgyalta a Magyar Távközlési Vállalat kollektív szerződésének tervezetét. A tervezet legtöbb paragrafusában foglaltakkal egyetértettek. A területi szakszervezeti tanács részéről főleg a szociális és jóléti juttatások bővítésére történt javaslat.

Megtárgyalták a kollektív szerződés igazgatósági függelékét is. Ami a dolgozókat és nyugdíjasokat legjobban érinti: az üzemi étkeztetés munkaviszony esetén, vagy amennyiben a gyűlés, gyűlés levők és a nyugdíjasok az üzemi étkeztetést igénybe veszik, megilleti őket a jelenleg 45 forintos üzemi hozzájárulás.

A kis jövedelmű nyugdíjasok, valamint a nagycsaládosok segélyét lényegesen (a kisnyugdíjasokét például 500-ról 1500-ra) emelték. Így a tervezetthez ké-

pest túllépés mutatkozott, amivel azonban a szakma, a Miskolci Távközlési Igazgatóság egyetértett.

*

Szeptember 20-án a Miskolci Postaigazgatóság Területi Szakszervezeti Bizottsága kihe-lyezett, kibővített ülést tartott a rakacai postás sportbázison. Az értekezleten részt vett az országos titkár, Mundruczó Kornél is.

A tsz többek között elfogadta, hogy az igazgatóság területén működő postás nyugdíjas klubok — létszámuktól függően — összesen 120 000 forint támogatásban részesüljenek.

Az értekezlet a továbbiakban megtárgyalta a 14 milliós dolgozói érdekeltség felosztását, az instruktori hálózat, valamint az 1990—91. évi szakszervezeti oktatás tervezetét.

*

Szeptember 21-én Miskolcon rendezték meg az igazgatóság területén működő (Eger, Gyöngyös, Miskolc) postás nyugdíjasklubok vezetőségének hagyományos találkozóját. Ragyogó kora őszi napsütésben volt a találkozó a Csorba-telepi tó partján lévő postás sporttelepen. A kötetlen beszélgetés során felszínre jöttek a problémák, s a felszólalók a jelen levő illetékesektől rögtön meg is kapták a választ.

*

A miskolci postás egészségügyi központban tartott Celladam-vizsgálaton 62-en vettek részt. A legtöbb szakszervezeti alapszervi vizsgáláton megjelenteknek a 300 forint vizsgálati díjból 50 százalékot megtérített.

*

A posta és távközlési dolgozók jogsegélyszolgálatát 1990. január 1-jétől Frankné dr. Polák Judit látja el. Tíz évvel ezelőtt került — diplomájának megszerzése után — a postaigazgatósághoz. Haik szavú, szerény, de igen szakképzett. Fogadónapot nemcsak Miskolcon tart, hanem Egerben, Kazincbarcán és Füzesabonyban, sőt igény esetén Ózdon, Szerencsen, Tokajban, Hatvanban, Encsen, Gyöngyösön és Leninvárosban, valamint Sátoraljaújhelyen is. Szükség esetén a bírósági eljárásoknál a képviselőlet is ellátja.

— horv —

Tanácsok mindenkinek

Vádoltak padján: a zaj

A civilizációs ártalmak között elsőkelő helyet foglal el a zajártalom. A zaj emberi szervezetre ható káros hatásának elemzésével, a zaj elleni küzdelemmel sokáig csak a tudomány foglalkozott. Napjainkban azonban egyre több szerv foglalkozik a zaj lehetőség szerinti csökkentésével.

A zaj azért is veszélyes elensőség, mert tudat alatt rombolja a szervezetet. Megszoktuk az utca zaját, és mégis káros a szervezetünkre. Még alvó állapotban is zavarja nyugalmunkat, károsítja szervezetünket. A zajártalom csökkentésére eddig is történt már társadalmi intézkedés, így például Budapesten nem szabad az autók — csak vészhelyzetben — dudálni, a villamosoknak csengetni, 10 óra után zajongani stb. Ez azonban nem elég. Egyénileg is küzdenünk kell ellene; mert a zaj megkeseríti, megrövidíti az ember életét.

Mit tehetünk egyénileg? Ha boncolgatjuk ezt a kérdést, rájövünk, nagyon sokat.

Magatartásunk megváltoztatása is nagy lépéssel vinné előbbre a zaj elleni harc ügyét. Néhány példa: kerüljük a túl hangos beszédet, az ajtókat csapkodását, rádió-, tévékészülékeinket ne állítsuk hangosra magunk és mások egészsége érdekében, az élesen berregő ajtócsengő helyett szereljük fel kellemes hangú jelzőcsengőt, ne csapkodjuk a felmosóvödörrel, ne beszéljünk harsogó hangon a telefonba — csak ha muszáj — és még sorolhatnám.

Különösen ártalmas a hangos beszéd, a kiabálás a gyermeknevelésben. Ne a hang ereje, hanem a mondanivaló súlya vezesse helyes útra a gyermeket. Az a gyermek, akivel ott-hon kiabálnak, idegileg tönkremegy, fél a sötétben, fél a szüleitől, a felnőttektől, s a félelem érzése sokszor egész életében elkíséri. Az otthon légköre is egészen más lesz, ha a családtagok halkan, kellemes hangon beszélnek egymással. Ugyan-így a munkahelyen is kerüljük a hangos beszédet, a zajos visel-

kedést. A harsány hang sehol sem kívánatos.

A csend regenerálja a szervezetet, pihentet, felüdít. Kiránduljunk gyakran, legyünk távol a nagyváros, a közlekedés zajától. De otthon is tarthatunk „csendkúrákat”, amikor a család apraja-nagyja a csendben pihen, olvas, vagy kézimunkázik. Ilyenkor ne szóljon a rádió sem, vagy csak nagyon halkan. Jó ilyen csendben lenni, próbáljuk ki, egy félóra is elég, ha nincs több időnk.

A szervezet regenerálódásához fontos a nyugodt alvás. Ha olyan helyen lakunk, ahol behallatszik éjjel is az utca zaja, szereltesünk fel rolót, vagy védekezzünk fülzáró dugóval, esetleg tegyünk a fülünkbe egy kis összesodort vattát.

Természetesnek tartjuk, hogy a környezeti ártalmak ellen védekezzünk, így például egyes egészségre ártalmas munkahelyeken védőruhát, védőöltőt, védődózt kapnak a dolgozók. A zajártalom ellen azonban csak most kezdődik komoly formában a védekezés, s elérkezik az az idő, amikor a zajos munkahelyeken a zajártalom ellen is kötelező lesz a védőintézkedés, védekező berendezés.

A zajártalom csökkentése azért is sürős, mert a statisztikai adatok arról tanúskodnak, hogy hazánkban ijesztően nő a halláskárosult emberek száma.

Fási Katalin

Már vigasztalni tudom magam

Pontosan egy évvel ezelőtt szerkesztőségünkbe is eljutott a szomorú hír, hogy egy fiatal mozgóposta-utazó, a 23 éves *Moharos István*, súlyos vasúti baleset következtében mindkét lábát elvesztette. *Csombók László*, a Mozgóposta, Csomagfeldolgozó és Vámközvetítő Üzem vezetőjét kérdeztem.

Gyakori-e az ilyen természetű baleset? Hiszen a mozgópostások sokszor kénytelenek a kocsiba való beszálláskor, illetve annak elhagyásakor a közönség által elzárt területen, a sínek között is közlekedni.

— A mozgóposta lassan 125 éves történelmében szerencsére ritkán jegyezték fel tragédiákat a síneken. Ez idő alatt mindössze három dolgozónkat érte halálos baleset, de hangsúlyozom, ezek sem voltak üzemi balesetek, mint ahogy Moharos István esete sem az. Sajnos, azt kell mondanom, hogy munkatársunk saját maga kereste a bajt, amikor szülőfalujában, Baracsán leugrott a vonatról. Nagyon sajnálom őt. Négy éve utazott, kitűnő szakembernek számított, kollégái is szerették. Amikor megtudták, hogy mi történt, jöttek hozzám, hogyan tudnának neki segíteni. Végül minden mozgós egy szolgálati útjának keresetét, a csomagosztály és a vámvizsgáló dolgozói pedig a karácsonyi társadalmi munkájuk ellenértékét ajánlották fel. Így mintegy 155 000 forint jött össze megrökökiant dolgozóknak. Amit már át is adtunk neki.

Amikor elmondom, hogy szeretném őt is meglátogatni, és riportot készíteni vele, az üzemvezető örül a gondolatnak. Sőt hozzáteszi, akár már délután ott lehetek, ugyanis négy kolléga jelezte, hogy gépkocsival mennek hozzá, és engem is szívesen elvisznek.

A fővárostól Baracska mindössze 40 kilométer: A kocsiban eléggé nyomott a hangulat. Aztán *Imre László* töri meg a csendet.

— Még most sem tudom felfogni, hogy pont Pistával történt ilyen baleset. Régóta ismerem, már a szakközépbe is együtt jártunk. Mindig ő volt a társaság központja. Jóképű, jó dumás srác, a lányok állandóan csüngtek rajta. A mozgópostán sem tagadta meg önmagát. A végálmásokon keveset aludt. Ha jó idő volt, kiadta a jelszót: Fiúk, irány a strand! Vagy más programot eszelt ki. Egyszer, ő nem tudott sokáig egy helyben maradni.

Közben beérkeztünk a faluba, még eltévedni sem tudnánk, Moharosék háza közvetlenül a postahivatal mellett áll. Nem sokkal később egyszerűen nem akarunk hinni a szemünknek. Az udvarból egy zöld színű Lada tolat ki, és a volán mögött Moharos István. Ő mosolyogva intget felénk. — Elnézést fiúk, 5 perc múlva itt vagyok, édesanyámat viszem az ABC-be — majd elszárgul. Mi még mindig döbbenten nézünk utána. Összenézünk és örömmel nyugtázzuk, hogy Pistát végre mosolyogni látjuk. Valóban gyorsan visszaérkezik. Büszkén mutatja az átalakított autót.

— Sajnos, újra kellett tanulnom vezetni. Nehéz megszokni, hogy a tengelykapcsoló, a fék, a gázpedál a kormány felett van. Amikor átül a tolókocsiba, csak akkor fedeztük fel a szomorú valóságot. Bevallom, férfi létemre nehéz viszatartani könnyeimet. Az édesanya arcán látom a boldogságot, örül, hogy fiához vendégek jöttek. Saját készítésű gyümölcstortával, kólával kínál bennünket.

— *Pista, hogyan történt ez meg veled?* — teszem fel a kellemetlen kérdést.

— Tavaly szeptember 17-én vasárnap késő éjjel történt, itt a baracskai vasútállomáson. A balatonszántódi ifjúsági táborban töltöttem szabadságomat barátaimmal. Többször voltam ott, és mindig jól éreztem magam. Különben a tavalyi táborozás volt a legklasszabb. Remek társaság, remek hangulat volt végig. Hazafelé a vonaton sem szűnt a jókedv. Én leszállhattam volna Szekesfehérváron, így még hamarabb otthon lehettem volna. De tudod, volt ott egy helyes lány, és úgy döntöttem, Budapestig kísérem a bandát. Később az utolsó éjszakai személyvel indultam haza, közben elaludtam. Első

szenderegésemből felriadva pillantottam meg a Baracska feliratú táblát. Szinte gondolkodás nélkül cselekedtem. Úgy észleltem, hogy a vonat éppen csak kiindult az állomásról. Ugrotam. A többire már nem emlékszem.

— *Pista, ne haragudj a kérdésért, ha nem akarsz, nem válaszolsz rá. Nem lehet, hogy a jó hangulatban a kellenél egy kicsit többet fogyasztottatok? Esetleg ez is közrejátszott?*

— Nézd, nem kerülöm meg a kérdést. Igen, ittunk egy-két üveg sört, de állítom, részeg nem voltam, csak fáradt. Az utolsó két nap nemigen aludtunk. Diszkózás, beszélgetés reggelig.

— *Meddig voltál kórházban?*

— Több hónapig. A baleset után a székesfehérvári kórházba kerültem, majd Budakeszin az Országos Rehabilitációs Intézet következett, ahol utókezelést kaptam. Az első néhány nap összemossódik — tele voltam nyugtatókkal —, csak töredékekre emlékszem. Arra például, hogy a szüleim ott voltak, és látom a kétségbeesést az arcukon. Később, amikor csökkentek a fájdalmaim, közölték az orvosok, hogy mi történt velem. Hát mit mondjak, volt néhány álmatlan éjszák. Ma már túltettem magam ezeken a dolgokon, igaz, mást mit is tehetnék. Tisztában vagyok azzal, hogy az életemet ebben a tolókocsiban kell leélnem, de most meg fogsz lepődni, amit mondok: azért már vigasztalni is tudom magam. Tudod, Budakeszin több százán vannak, akik még rosszabbul jártak,



mint én. Láb és kéz nélkül, vagy mind a 4 végtag bénán, plusz agykárosodás stb. Szerencse a szerencsétlenségben, hogy a kezeim épek, így nem vagyok teljesen kiszolgáltatva a családnak.

— *A napjaid hogyan telnek?*

— Nézz körül a szobában! Van itt minden: színes tévé, videó, számítógép, magnó. Szüleim szerették volna a telefont is bevezettetni, mivel itt lakunk a posta mellett. Sokféle fordulatunk már ez ügyben, de sajnos eredménytelenül.

— *Gondolom, foglalkoztat a jövő, vannak elképzeléseid?*

— Természetesen dolgozni szeretnék. Nemrég találkoztam egy hirdetéssel. Budapesten mozgássérültek részére számítástechnikai tanfolyam indul, bentlakással. Most ezt szeretném megpályázni. Azonkívül a munkahelyemen, az MCSV-nél is ígértek munkalehetőséget. Nézd, időközben megtanultam a gépirást, tudok újra kocsit vezetni, nem vagyok olyan elveszett ember. Szeretnék köszönetet mondani munkatársaimnak is az anyagi segítségért, és mindazoknak, akik rehabilitációt segítettek.

— *Köszönjük az őszinte beszélgetést, Pista. Tiszta szívből kívánjuk, találj meg újra a helyed az életben.*

Kovarcsik Pál

Tisztelt Szerkesztőség!

A Budapest 114-es postahivatal egyesített kézbesítői 1990. szeptember 18-án munkásgyűlést tartottak, amelyen részt vett az MPK és a Budapesti Postaigazgatóság képviselője. A munkásgyűlésen követeléseket fogalmaztak meg, amelyeket tárgyalások útján kívánnak érvényre juttatni.

A Kézbesítők Független Demokratikus Szakszervezete mint a gyűlés kezdeményezője, ki nyilvánította: minden törvényes eszközzel el kell érni, hogy a tárgyalások eredményesen záruljanak. Eredménytelenség esetén a KFDSZ támogatja a legvégső eszköz meghirdetését.

A munkásgyűlésen elfogadott munkavállalói követelések:

1. A hivatal kézbesítőinek alapbéremelése;
2. Az egyesített kézbesítők helyettesítési pótlékának emelése;
3. A kézbesítők védelmének, a kézbesítés biztonsági feltételeinek azonnali megteremtése;
4. Munkaszerződés felülvizsgálata, a kézbesítők kiszolgáltatott helyzetének megszüntetése.

A munkásgyűlés ötfős tárgyalóküldöttséget választott, akik valamennyien egyesített kézbesítők.

Hellenbart Tamás

Egy nyugdíjas „közkeservei”

A közelmúltban levél érkezett *Gricerné Heszkó Enikőhöz*, a szövetség elnökéhez. Röviden idézünk belőle.

„Az 1989. január elseje előtt nyugdíjba ment postás dolgozókat kizárták a Postás Hűség Alapítványból. Ez a tény komoly lelki törést, fájdalmat okozott azoknak, akik szakmaszeretettel, aldozatkészséggel, becsülettel, hűséggel hosszú évtizedekig helytálltak a postán...”

Hasonlóan elkeseredést váltott ki a Távközlési Vállalat régi nyugdíjasaiból, hogy a szociálpolitikai tervben megfeledeztek róluk, kizárják őket az önszegélyezésből. Ezt a TDSZSZ-értekezletről megjelent kis tudósításban olvastam. Szomorú, hogy többórás vita után is hajthatatlan maradt a szakmai vezetés, holott a testület megengedhetetlennek tartja, hogy mind a hűségalapítványból, mind pedig az önszegélyezésből kimaradjanak azok a volt dolgozók, akiknek több évtizedes munkája alapozta meg ezeket a lehetőségeket...

Tisztában vagyunk azzal, hogy a kisnyugdíjasok tartóhatatlan, nyomorúságos helyzetének megoldása nem elsősorban a szakma és a szakszervezet feladata, de jelenlegi reménytelenségünkben csak innen várhatnánk segítséget...

A sorok írója *Benke Gézáné*, aki tizenöt évig volt elnöke a szakszervezetnek és tíz évig a nyugdíjasbizottságnak. Otthonában kerestük fel, hogy elbeszéljessünk a levél szomorú tartalmáról.

— A régi nyugdíjasok itthon is megkeresnek, megtalálnak gondjaikkal, kéréseikkel telefonon, levélben, vagy személyesen. Egy volt kolléganóm például — nyolcvannyolcadik évében van — már nem tud kimozdulni otthonról, felhívott, hogy segítenék-e megírni, beadni a kivételezett nyugdíj iránti kérelmét. Természetes, hogy elmentem hozzá, és megcsináltam.

Ez csak egy példa a sok közül, amit említett, a lényeg az, hogy a tapasztalatai kétségbeesítőek. A szörnyű inflációban egyre nagyobb gond a megélhetés, ma már az úgynevezett középn nyugdíjasoknak is. Saját példáját mondja el. Decemberben elvesztette férjét, s itt maradt 7500 forint nyugdíjjal, amiből négyezer forint a lakásrezsi-je.

— Nyugdíjaink többsége szakszervezeti tag maradt —



folytatja —, jólesik mindannyiunknak az évente egyszeri segély. Nagyon örülnék, ha a szövetségnek sikerülne kiharcolni, hogy a hűségalapítványhoz hasonlóan létrehozzanak egy olyan alapot, amelyből az 1989. január előtti nyugdíjasokat támogatnák. Tudjuk, hogy a hűségalapítványt — mielőtt bekerült a kollektív szerződésbe — a dolgozók megvitatták és elfogadták. Érthető, mert a fiatalokat nem érdekli még ez a téma, az idősebbek pedig magukra gondolnak, hogy majd ők részesülnek ebből. Nem is kicsi a nyugdíjkiegészítő szociális támogatás, a letöltött évektől függően jelenleg havi 800—1000 forint. Pedig, akik most fejezik be aktív munkásságukat, eleve magasabb nyugdíjat kapnak. Úgy tudom, hogy az alapítvány 50 millió forinttal indult, s a jövőben az inflációt követően karbantartják. Nem arról van szó, hogy irigyeljük a friss nyugdíjasoktól a több pénzt, de az idős generációt sem szabadna „leírni”.

Sorolja a jó példákat is Irénke. Sokan igénybe veszik a kedvezményes étkezést, mely ugyanúgy megilleti a nyugdíjasokat, mint az aktív dolgozókat. Akik még jól tartják magukat, üdülni is elmennek, a rászorulóknak ingyen kapják a beutalót. A nyugdíjastalálkozók is kedves események. De vannak munkahelyek, amelyek elfeledkeznek régi nyugdíjasaikról.

— A megújult szakszervezeti mozgalomban a nyugdíjasokkal való foglalkozást is meg kell újítani. Ez nemcsak anyagi kérdés. Manapság rengeteg dolog van, ami kétségbeesítő, főleg a mindennapos áremelések. Ebben a

helyzetben sokkal nagyobb gondot kell fordítani az emberi kapcsolatokra, amelyeket a volt kollégák ápolhatnak leginkább és a leghasznosabban. Velük van közös téma. Akik már rég elszakadtak munkahelyüktől, örömmel emlékeznek az aktív évek eseményeire. Különösen azok igénylik az ilyen törődést, akik egyedül maradtak, elvesztették társukat. Tapasztalatból tudom, hogy egy kis megkönynyebbülést hoz az elesett, idős embernek, ha valakinek kiöntheti a szívét, ha valakivel őszintén beszélgethet.

— Nekünk országosan vannak tennivalóink. Ahol a posta és a hírközlés területe szétzúrt, ott is módot kell találni a kapcsolattartásra. A kézbesítőhálózat a legjobb kapocs, mert ők még a tanyákra is eljutnak, egy hónapban egyszer biztosan, amikor a nyugdíjot viszik. Hírvivők is lehetnének. Például tudjanak arról a nyugdíjasok, ha a vállalatnál valamilyen olcsóbb vásárlási akció van! Vonzák be ebbe a lehetőségbe a nyugdíjasokat is!

— Szó van arról, hogy a szakszervezeti szövetségben ismét létrejön a nyugdíjasbizottság. Ha valamire igen nagy szükség van, akkor erre igen.

— *Ha felkérnék, alvállalná ismét az elnöki tisztelet?* — kérdezem búcsúzóul.

— Szívesen. Amióta a férjem itthagytott, még több időm van arra, hogy mások gondjaival foglalkozzam, s igyekezzek segíteni nekik. (A szekrényke tetején lévő fényképre néz, mely mellett a vázában friss őszirózsa van.)

Bánhidí Éva

A vereckei szorosnál jártunk

A Debreceni Postás Nyugdíjasklub a közelmúltban vendégül látta az ungvári televízió magyar adásának munkatársa- it, akikkel 1989. szeptemberében a Kisvárdai városi nyugdíjasklub vendégeként kerültünk barátságba.

Ittlétük alkalmával ismerkedtek városunkkal, és klubunk életével, melyről televíziós műsort is készítettek, ami 1990. július 18-án került adásba az ungvári televízióban. Céljuk ezzel az volt, hogy az ott élő magyaroknak bemutassák, hogy miként élnek nálunk a nyugdíjasok.

Az ungváriak meghívására július 19—20-án klubunk részéről 24-en kétnapos autóbúszkiránduláson voltunk Kárpátalján. Az első nap Ungvárra nevezetességeivel ismerkedtünk. Barátaink bemutatták az ungvári televízió- és rádióstúdiót. A Druzsba szállóban kellemes körülmények között töltöttük az éjszákát, ahol kifogástalan kiszolgálásban volt részünk.

A második napon reggel útrakeltünk a Vereckei szoroshoz, egy ungvári idegenvezető hölgy kíséretében. Utunk a Kárpátokon keresztül, a Latorca folyó mentén vezetett, csodaszép tájakon keresztül. Igen felemelő érzés volt számunkra, amikor megláttuk a Vereckei-hágót, amelyen keresztül léptek ha-

zánk területére honfoglaló őseink Árpád vezetésével.

Hazafelé megálltunk Munkácson. Ott is szétnéztünk, de a várat csak kívülről láthattuk, mert a várban még tatározási munka folyik.

E kétnapos kirándulás szép emlék marad mindannyiunk számára.

Kozák Sándorné



Új technológia a kábelépítésben

Beszélgetés az EMTEL KFT. igazgatójával

Tudják Önök, mi a „Szent László” kábel? Nem? Igazán furcsa dolog, pedig csak 1913-ig kell visszalapozniuk a Magyar Posta történetében, s ha belegondolok, ez igazán nem olyan régmúlt, mint amikor Szent László menekülő csapatait segítve megnyiták a Tordai hegyek, s lőn a Tordai hasadék. A Szent László telefonkábel a mai Mautner Sándor utcában építették, meg egy évvel azután, hogy elkezdődött Magyarországon a postai hálózatépítés. Építőinek jogutódja a Magyar Távközlési Vállalatból 1990. január 1-jével alakult kft., az EMTEL. 1050 dolgozóval, 224 millió forint értékű termelőeszközzel, 1,8 milliárd forint évi termelőkapacitással. A hálózatépítési kivitelezésen kívül vállalkoznak tervezést, üzembe helyezést, fenntartást is.

Ügyvezető igazgatójuk Szirbék Róbert, e körlátolt felelősségű társulás nem kis felelősségű vezetője.

— Több ezer embernek munkát adni, úgy gondolom, nem egyszerű feladat. Ön első látásra mégis kiegyensúlyozott, nyugodt embernek tűnik, alig egyéves múltjuk ad erre okot, vagy eredendő optimizmusa?

— Munkatársaim Magyarországon egész területén dolgoznak, telefonhálózat építésével, föld alatti, föld feletti építéssel és szerelési munkákkal foglalkoznak, tehát gyakorlatilag a komplett távközlési hálózat építésével. Bemutakoztunk Kuvaitban is, sajnos, az ismert okok miatt ennek egyelőre aligha lesz folytatása, jelenleg annak örülünk, hogy munkatársaink egészségesen hazatértek.

— Ismertető füzetük szerint termelőkapacitásuk 1,8 milliárd forint, most az év vége felé közeledve ebből mennyit tudnak realizálni, azaz mennyi a termelési értékük forintban?

— 1,2-1,3 milliárd forint. Ezzel kapcsolatban azért visszatérnék a létszámra. Amikor megalakult a kft., mintegy 700-zal magasabb volt a létszám, mert elődünk, a Posta Építési Üzem, meg mi is katonákat foglalkoztattunk. Azonban a munka-, illetve pénzügyi lehetőségek az idén rákényszerítettek minket arra, hogy a létszámot csökkentsük. Ezt június 1-jével kezdtük meg, és gyakorlatilag szeptember óta nem foglalkoztatunk honvédségi munkaerőt. 1989 óta kedvezőtlené vált a katonák foglalkoztatása, a honvédség új elszá-



molási igényeinek figyelembevételével.

— Önök 1989 decemberében kérték a kft.-vé való átalakulást. Ez egyszerű folyamat volt, vagy voltak nehézségek?

— Voltak nehézségek, mert a cégbíráóság elég sok tartalmi és alaki hiányosságot állapított meg, tehát valójában 1990. április 24-én jegyezték be a kft-t. Tevékenységi körünkbe külföldi munkavállalást is be akartunk venni, ezt azonban az első nekifutásra nem kaptuk meg. Augusztusban ezt az igényünket újra benyújtottuk, s bizunk benne, hogy sikerülni fog.

— Ha ezt megkapják — s erre minden esélyük megvan — merre orientálódnának, hol dolgoznának Magyarországon kívül?

— Többfelé kacsingatunk. Elsősorban Németország felé tettünk lépéseket, ott hálózatot építünk. A közeli napokban kerül sor a munkaterület átvételére, s Frankfurtól körülbelül 20 kilométerre megkezdjük a mun-

kálatokat. Koaxiális kábelt építünk majd. Ez referenciamunka, reméljük sikeres lesz, s mintegy 100 millió forintot jelentene számunkra. Nagyon fontos az is, hogy novemberben és decemberben is tudjunk munkát adni embereinknek, mert jelenleg ez is gondot okoz. Elmondhatom, hogy munkáink iránti érdeklődés mutatkozik Hollandiából és Olaszországból is. Ők törzstőkével is belépnének a kft.-be.

— Önöknek kisebb létszámmal nem kis kíváncsiaknak kell megfelelniük. Nyilvánvaló, hogy ez korszerű gépek nélkül nem megy, kézműves módszerekkel manapság már nem lehet megélni. Elmondható, hogy az EMTEL Kft. állja a versenyt?

— Úgy gondolom, igen. Saját kapacitásunk növelése eredményezi ezt, továbbá az, hogy világbanki hitelből nagykapacitású, korszerű gépek beszerzésére volt lehetőségünk. Az országban igen sok magánvállalkozó van, akivel eredményesen működünk együtt, de kitűnő a kapcsolatunk különböző szövetkezetekkel, s a Köolajépitő Vállalattal is. Ami gépi felszereltségünket illeti, úgynevezett kis eszközeink maradnak el a kívánalmaktól, például az aggregátorok, gépi fűrészek, s ez gondot okoz. Ezek beszerzésére egyelőre nincs induló tőkénk.

— Magyarországon új technológia indult el a hálózatépítésben, lényeges technológiai váltás következett be, az optikai kábel építése. Erre felkészültünk, s a teljes hálózat kiépítésére van kapacitásunk, tehát meg tudjuk valósítani. Itt nagy hosszúságú kábelek építéséről van szó, azaz a kábelbehúzást

egy ütemben kell megoldani. Ezt a behúzást nagyerejű víznyomással oldjuk meg, azaz átlojzuk a kábelfejét.

— Ezek szerint megszűnik a húzd meg, ereszd meg kábel fektetés, amit a laikus is láthat, ha az utcát járja?

— Azért nem. Egy darabig még hagyományos módszerekkel is fektetünk kábelt. De az új módszer szerint egyszerre két-három kilométeres szakaszt tudunk behúzni az eddigi 200–300 méter helyett, ami azt eredményezi, hogy jóval kevesebb a szerelési munka, kevesebb a csatlakozás, s így kisebb a meghibásodási lehetőség. Hogy mennyivel gyorsabban tudunk dolgozni, arról nem is beszélünk. Munkánk meggyorsításában az is szerepet játszik, hogy profilunkat kibővítjük lég- és falikábelek építésével, szerelésével. Esetenként az Elektromos Művekkel közösen.

— A változások korát éljük, sok évtizedes beidegződéseket, gyakorlatokat kell megváltoztatni. Mindezek nyilvánvalóan nem mennek egyszerűen. Munkatársi gárdájuk hogyan éli meg ezeket a változásokat?

— Elsőrendű szempontok a megrendelők igényeinek teljes kielégítése. Eddigi tapasztalataink szerint műszaki fejlesztőgárdánk, s általában dolgozóink szakértelme megfelelő. Van akinél könnyebben megy ez az átállás, van akinél nehezebben. Mi mindenesetre bízunk a jövőben.

— Azt hiszem — az elmondottak alapján —, erre az optimista jövőbelátásra minden alapjuk megvan, de mit szól ehhez Molnár Ferencné szakszervezeti titkár, hiszen a szakszervezet érdekei sok esetben nem mindenben egyeznek a munkaadó véleményével.

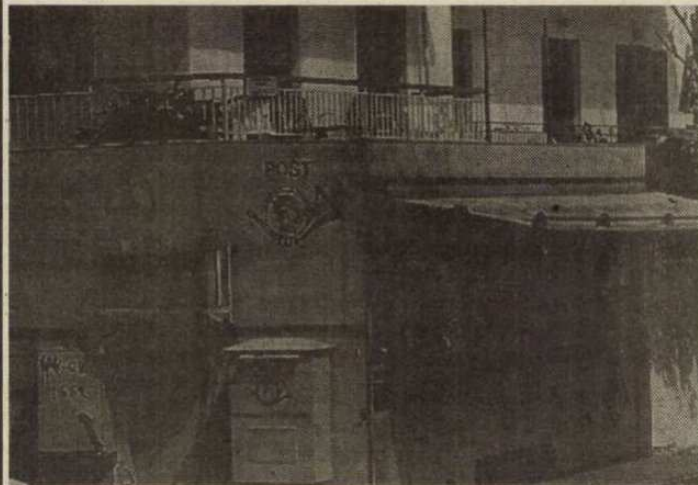
— Egyetlen szakszervezet sem dolgozhat úgy, hogy állandóan panaszkodik. Meggyőződésem, a problémákat majd minden esetben helyben kell megbeszélni, megoldani. Én úgy érzem, a szakvezetőkkel jó az együttműködésünk, feltehetően a jövőben is az lesz. 658 szakszervezeti tagunk van — volt átmenetileg kevesebb is —, de most már egyértelmű, dolgozóink érzik, tartozniuk kell a szakszervezethez is. Reménykednek abban, hogy közös erővel többet tudunk elérni. A mi munkánkban elsődleges az emberekkel való törődés, az érdekvédelem, természetesen a mindenkori anyagi feltételek figyelembevételével. Tudomásul kell venni, hogy alkalmanként kompromisszumokat kell kötni. Nagy ugrásokkal most nem lehet előre lépni. A dolgokat most elsősorban szinten kell tartani, legyen az szociális juttatás, vagy bármi. A magyar társadalom teherbíróképessége nem végtelen.

Valóban nem az. S miközben a beszélgetést megköszönöm, kívánom a gazdasági, szakszervezeti vezetőknek, dolgozóknak a józan realitást, a célért való együttműködést. Ha ezt tető alá tudjuk hozni, sok gondunk mellett nagyon hamar felfedezzük az alagút végén a napsütést.

Természetesen most nem kábelalagútra gondoltam...

Veégh Ádám

A görög posta képekben



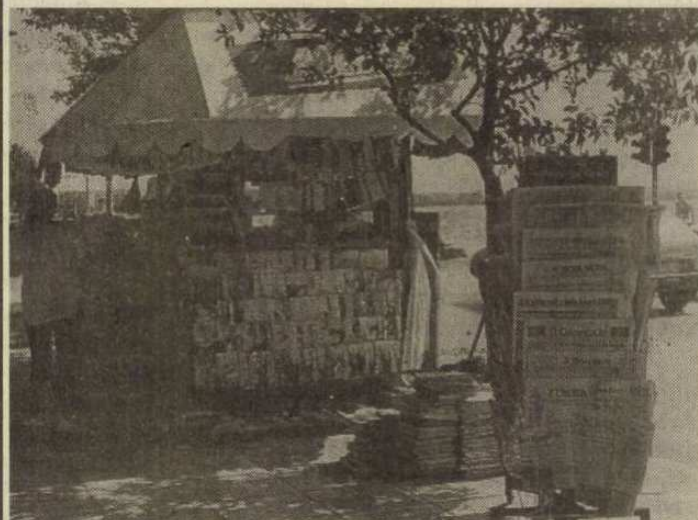
Posta Uranupoliszban Athosz félszigetén. Mintha a Velencei tónál lennénk...



Mozgóposta turistáknak



Görögországban az újságárus cigarettát, hűtött üdítőt, csokoládét is árúsk



La Stampa, Figaro, The Times; ezernyi újság egy standon...



Thessalonikiben ismeretlen a telefonfülke, telefonálni utcai dohányárusnál lehet — bárhova a világon —, a díjat egy számlálókészülék azonnal megállapítja



Felhívás!

Felhívjuk kedves olvasóink figyelmét, hogy szerezzenek hirdetőkét lapunk részére.

Egy egész nyomtatott oldalas hirdetés

ára 60 000 forint,

féloldalas 30 000 forint,

negyedoldalas 15 000 forint.

Az ezeknél kisebb terjedelmű hirdetések árai az elfoglalt felületek arányában csökkennek.

A hirdetési összeg 10 százaléka szervezői jutalék!

Kedvezményes apróhirdetés bármilyen témában 30 szög 100 forint.

Részletes felvilágosítás a szerkesztőségben (Budapest, XIV., Cházár András utca 13.). Telefon: 142-8777, 141-7754.

Szerkesztőség

Kétszáz éves a miskolci posta

A miskolci posta fennállásának 200 éves évfordulóját ünnepelték augusztus 31-én délután a Miskolci Postaigazgatóság kultúrtermében, ahol a bicentenáriumi megemlékezés alkalmából postatörténeti kiállítás mutatta be a kétszáz év felkutatott postatörténeti dokumentu-

maint. (Az évforduló tiszteletére jelent meg *dr. Kamody Miklós* „Indul a postakocsi — 200 éves a miskolci posta” című könyve is. Erről lapunk szeptemberi számában már beszámoltunk. A szerk.)

A nevezetes évfordulón az alkalmi postahivatalban alkalmi

levelezőlapot árusítottak, jubileumi bélyegzéssel.

Az ünnepség korhű egyenruhába öltözött postakocsi kurtizálásával kezdődött, majd *Bárány Ferenc*: „A hírhözökhöz” című versével *Miklós Anett* köszöntötte a postásokat. Utána *dr. Kamody Miklós* elmondta

(képünkön) dióhéjban könyvének tartalmát, a miskolci posta 200 éves történetét.

Kertész István, a Miskolci Postaigazgatóság vezetője ismertette a postaigazgatóság jelenlegi helyzetét, majd *dr. Oláh László*, a Magyar Posta Vállalat vezérigazgató-helyettese a vállalat jövő terveiről adott tájékoztatást. Többek között elmondta, hogy az új postatörvény hamarosan elkészül, s a hírlapterjesztési szolgálat január 1-jétől új keretek között fog működni. A terv az előfizetés és az árusítás különválasztása. Megszűnik a hírlapterjesztés terén a postai monopólium.

Ismertette a problémákat is, amelyekkel a Posta Vállalatnak meg kell birkóznia. Hangsúlyozta, hogy teljesen fel kell számolni a még sokszor előforduló hatósági szemléletet. Meg kell tanulni kereskedni: minőséget nyújtani, de jó áron.

A postai munka megbecsülésétől és szeretetétől áthatott beszéde után *dr. Kamody Miklós* és *dr. Dezső Éva* részére kitüntetést adott át. Ezt követően *Kertész István*, a Miskolci Postaigazgatóság vezetője a postaigazgatóság arra érdemes dolgozóit szintén megjutalmazta. Az ünnepség a hajdani postakürt jelzésével ért véget.

Az évfordulóról a miskolci postáság emléktábla elhelyezésével emlékezett meg.

— váth —



A villamos zörögve gurul a Nyugati pályaudvar felé. A kocsis tele van utasokkal. A hátsó peron sarkában *Éliás Benő* barba hajú, középkorú telefonműszerész áll, tekintete lefelé mered, s azon elmélkedik, hogy a mai napon vajon milyen meglepetéseket lát? A telefonok állapota... Ha egyáltalán még megvannak. Simára fésült fejét keseregve billegteti, és magában méltatlankodik: „Napjainkban igazán elszabadult a pokol. Úton-útfélen betörés, rablás, fosztogatás. Ha így folytatódik, holnapután nem lesz utcai telefon. Jó emberek, hát meddig mehet ez? Valamit tenni kellene!

A mellét és a torkát erősen szorongatja az indulat, és köhécsel. *Éliás műszerész* tizenöt éve javítja az utcai telefonokat. S mert szereti a munkáját, nap mint nap szorongó szívvel utazik munkaterületére. Ahogy csillapodik a köhögése, az jut eszébe, hogy kiabál. Azt kiabálja: „Jó emberek, meg kell állítani a vandalizmust! A telefonok az élet segítői. Mentő, orvos...” Hogy kinevetik? Talán nem is, hiszen nap mint nap munka közben, az emberek megállnak mellette, és keseregve panaszkodják: „Több utcát meg kell járni, mire adódik egy működő telefon...”

Lassít a villamos, s megáll. Sokan igyekeznek lefelé. *Éliás* széles számtáskájával senkit nem akar zavarni, ezért hátramarad. Menet közben odapillant a forgó időjelzőre. Az

pontosan nyolc órát mutat. Közlekedik az aluljáróhoz, amikor rikácsoló női hang száll a fülébe. *Éliás* fölkapja a tekintetét, és a lépcsőkön lefelé igyekező emberek között nézi, keresi a kiáltozót. S már látja is. Lent, úgy középtájon a kapaszkodó mellett fekete fejkendős, szürke kabátos idősebb hölgy még mindig mondja:

a viaskodó hölgyeket. Az irhabundás asszonyság emberséges viselkedése gondolatba ejti, mindjárt összebékíti őket. Igen, össze. De hogyan is? A mérges hangú, fejkendős hölgyet békességre téríteni, esetleg lelket melegítő szavakkal... Gondolkodik... És csak hamar érdekes ötlet jut az eszébe. Határozott mozdulattal

A járókelők közül öblös férfihang kiabálja:

— Szép volt! Halljuk még egyszer!

Valahol fönt, a lépcsők tetején néhány tenyer összecsapódik. Az irhabundás hölgy mosolyogva billegteti szőke fejét, fényes szemmel néz az éneklő emberre, és ezt mondja neki:

— Igazán kedves, hogy kö-zénk állt. Köszönöm...

Hogysinél! — kiáltja a fejkendős asszony — köszönjük! — Tenyerét összecsapja, és tárt szájjal nevet — Háháháhá. Jó, hogy idejött! Köszönjük! — Meglőki az irhabundás hölgy oldalát. „Annyira már nem is fáj a lábam.”

Éliás műszerész mosolyogva nézi a vidám hangú hölgyet. Nézi kicsi fényes arcát. Nézi, és azt gondolja: ez az idős asszonyka nyilván egyedül él. S mert összegyűlt keserűségéből valamelyest most kicsurgatott, egy kicsit megkönnyebbült.

Éliás derűs ábrázattal bólogat, és elköszön:

— Békességet, és jó egészséget kívánok a kedves hölgyeknek! Csókolom a kezüket.

Sietősen lépked lefelé az aluljáróba. Eszébe jut a munkája, a telefonok. Sőhajt és reménykedik: a mai nap talán minden jól sikerül. De jó is lenne!

Lent az aluljáróban megáll, és visszanéz. A hölgyek még ott állnak. A tekintetük összeszalad. És két kézzel integetnek neki.

P. Kovács János

A pesti utcán

— Szégyellje magát! Belerúgott a bokámba. Fáj. Bizony fáj! Ma izé... Igen. Szégyellje magát...

A kiabáló mellett irhabundás középkorú hölgy topog, és alázatos hangon védekezik:

— Dehogynis akartam. Tessék elhinni, hogy véletlen volt. És kérem, hogy ne haragudjon! Bocsanatot kérek...

Éliás három lépcsővel följebb áll, és érdeklődéssel hallgatja a zajló eseményt. Ennyire veszekedni, mert hozzáérték a lábához. Pesten az utcán a tömegben bizony előfordul, hogy az ember hozzáér a másikhoz...

A műszerészt máskor kevésbé érdekelte az utcai csetepaté. Ám most szorongása a telefonokért eléggé megkínította. És a tudata alatt igencsak vágyódott a megkönnyebbülésre. S hát tovább nézte, s hallgatta

a hölgyek elé lép, és udvarias hangon köszönti őket:

— Csókolom a kezüket!

A kellemes hangra a hölgyek fölkapják a tekintetüket, és tágra nyílt szemekkel nézik a mosolygós képű, ismeretlen férfit. Ekkor *Éliás* játékosan megbilenti simára fésült fejét, kezét széjjel tárja, és lágy hangon énekl: „Szeressük egymást gyerekek, a szív a legszebb kincs. Ennél szebb szó, hogy szeretet, a nagyvilágban nincs...”

A dal hallatára a fejkendős asszony testében enyhe melegség gyűl. Ismeri a dalt. És hallgatja. S közben kicsi ajka lejjebb csúszik, és a homlokán a ráncok mocorognak. *Éliás* nézi, s nagyot lélegzik, majd kissé emeltebb hangon énekl: „Az élet úgyis tovaszáll, a sir magába zár. Szeressük egymást gyerekek, veszekedni káár...”

Hej, azok a fránya telefonok...

A hír, hogy az utcai telefonok használhatatlanok, helytálló, amire bizonyítás az a tény is, miszerint számos kerületben tucatjával vannak olyan fülkék, amelyekre a Távközlési Vállalat kiakasztotta a hivatalos értesítést, miszerint a készülékekben rongálás történt, s szerelésük folyamatban van.

Hej, azok a fránya telefonok! Csak ne lenne olyan sürgős. De hiába sürgős, ha egyszer rossz! Utcai fülkéből — legalábbis a mi környékünkön — nem lehet telefonálni. A készülék, illetve a kagyló leakasztása után megneztém, miért olyan töksüket? Azt azonnal meg lehetett állapítani: hiányzik belőle a membrán. „Miért romlik el minden?” — olvastam egyszer a *Murphy* törvényei között. Nos, nem azért romlik el, mintha el kéne

annak romlani, hanem azért, mert szándékosan rongálják a készülékeket. Átmentem egy közelben levő, másik fülkébe, ahol hasonló volt a helyzet, ott is hiányzott az említett alkatrész.

Elgondolkodtam. Az elkövetők magyar anyák neveltjei lennének? Ezek nem normális családban nőhettek fel. Ezekért mindannyian felelősök vagyunk. Ez a téma rendkívül bonyolult...

A Távközlési Vállalat ígéri külföldi cég tőkebevonásával a telefonigények lakossági kielégítését. Az új készülékek a lakásokban így legalább védve lesznek a vandalizmustól.

Hiába meditalunk azon, hogy a gyarló emberek megjavulnak, mert, sajnos felelőtlen garázdák mindig lesznek, márpedig

az utcai telefonkészülékek az „ő kezükben” vannak. De reméljük, ezt majd némiképpen befolyásolják az új intézkedések.

De mégis, jelenleg hogyan lehet telefonálni? Ez most itt a fő kérdés! Mert nem igaz, hogy minden készülék használhatóan, hogy minden telefonból ki-szerelnek valamit, vagy minden készüléket leszerelnek az utcai fülkében, a néptelen esti órákban.

Hiába azonban a meditáció, addig is kell telefonálni valahonnan, meghozzá olyan helyről, ahol nyugodt körülmények között tehetem azt.

Mindezen tapasztalatok birtokában betértem egy kávézóba, ahol működőképes készülék van. A borsos árú kávé elfogyasztása után odamentem a

készülékhez, a vonal azonnal jött, tárcsáztam a fejből ismert számot, s vártam a hívott fél jelentkezését.

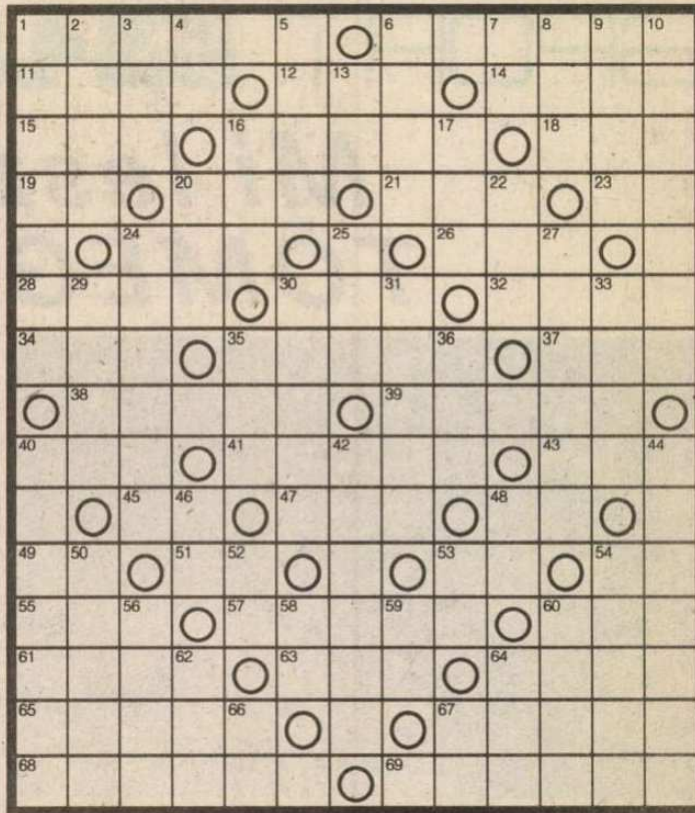
Ekkor ért a meglepetés. Egyszer csak azt éreztem, hogy valami a farzsebemben kotorászik. Mielőtt bármi is történt volna, hirtelen megfordultam, s látom ám, hogy egy sűrű hajú férfi, nagy káromkodások közepette, kiugrik az ajtón...

A kagyló ott lógott, de az idegességtől nem foglalkoztam tovább a telefonnal. El akartam menni. Egy vendég ekkor ezekkel a szavakkal fordult hozzám:

— Ne is törődjön vele, ma már Pesten ez mindennapos eset...

De legalább mindez a telefonálás végén történt volna!

— hs —



Október a szüret hónapja. Ezért ezzel kapcsolatos dolgok bujkálnak keresztrefejtényünkben is. Beküldendő a függőleges 1., 10., 24., 31., 36., 40. és 44. sorok alatti megfejtés.

VÍZSZINTES

1. Tanmese (lat.), 6. Az egyik tölgy lehántott, rugalmas kérge, 11. Régi idők, 12. Fejedelmi cím volt, 14. Kevert Genf, 15. Nincs haja, 16. Hordó alatti talapzat, 18. Púpos állat, 19. Korrovidítás, 20. Időmérő, 21. Takar, 23. Erdei állat, 24. Őtől, 26. Vízi rágcsló, 28. Híres négytagú együttes, 30. Lé is van ilyen, 32. Iráni pénzegység, 34. Női név, 35. Elbeszélő költészet, 37. Vonatkozó névmás, 38. Fejrevaló, 39. Alkalom jelzője, 40. Ács betűi keverve, 41. Szigor, 43. Német 11 (—ék.), 45. Tetejére, 47. Lengyel és olasz gépkocsik jelzése, 48. Mutatószó, 49. Folyó a Szovjetunióban, 51. Japán játék, 53. Hamis, 54. Bizonyos végzettséghez kapcsolódó cím (röv.), 55. Téli sporteszköz, 57. Régészek öröme, 60. Templom, 61. Ritka férfinev, 63. Török főtiszt, főhivatalnok volt, 64. Operett báró, 65. Biztat, 67. A tetejére hűz, 68. Ilyen a paprika, 69. A szárazföld vízzel találkozó része.

FÜGGŐLEGES

1. *Vörösmarty somlyóhegyi szüretet idéző versének címe*, 2. Előfordul, 3. Rejtjénynk főszereplője, 4. Megszólítás, 5. *Imréné* (Miskolc).

KÖNYVISMERTETŐ

Robert Merle: *Íme, a király!*

Merle történelmi regényfolyamának negyedik kötete *III. Henrik* uralkodásának időszakában játszódik. Főhőse, egyben az elbeszélő, *Pierre de Siorac*, aki kitanulva az orvosi mesterséget, apja birtokára menekül a hugenották lemészárlása miatt. De nemcsak a Szent Bertalan-éjszaka borzalmait élő menekült *Pierre* és féltestvére, *Samson*, hanem házassági terveikhez is igyekeznek apjuk beleegyezését megszerezni. Ugyanis mindketten pápista lányt óhajtanak oltár elé vezetni, sőt húguk, *Catherine* is *Pierre* katolikus barátjába, *Quéribusba* lesz szerelmes, és bátyjuk, *François* is önként katolizál, hogy szíve hölgyét és vele birtokát elnyerhesse.

A testvérek sorsának ekképpen való elrendeződése után *Pierre* kerül a regény középpontjába. Ő ugyanis mesterének, *Fogacer* doktornak az ajánlására a király orvosa, egyben bizalmasa lesz. S mint *Henrik* buzgó híve, sőt kegyence, lassan diplomáciai küldetéseket is teljesít a király számára. Így kíséri el *Épernon* herceget *Navarrai Henrikhez*, akit utódjául szívetne megnyerni az uralkodó, s így lesz *Henrik* követe *Erzsébet* királynőnél *Stuart Mária* ügyében, azután *Boulogne*-ban, ahol az ellenpárt, a *Guise*-k összeesküvését hiúsítja meg.

Irányítószáma 2683, 6. Egyetemi tanár a diák szótárában, 7. Radon, 8. Nagyon öreg, 9. Élesítő, 10. *Török származású borszóló*, 13. Félíg ázik! 16. A piacra viszik, 17. Lóbetegség, 20. Lirai költemény, 22. Néptörzs volt, 24. *Idevalósi az egyik rizling*, 25. Békaporonty, 27. Fejdisz, 29. Érték, megbecsülés, tisztelet, 30. Erdélyi főnemes, történetíró (személynevének kezdőbetűjével), 31. *Muskotály jelzője*, 33. Juhok otthona, 35. Mezőgazdasági eszköz, 36. A *„Szület az Athos hegyen című vers írója*, 40. *Kisfaludy Sándor szüreti versének címe*, 42. Enni-való, 44. *Főleg ebből a szőlőből készül a tokaji aszú*, 46. Fa része, 48. Szovjet repülőgép betűjele, 50. Kedveli a függőleges 3. szám alattit, 52. Állati lak, 53. Keresztül, 54. Fájdalomcsillapító, 56. Kutyanév becézve, 58. Házállat, 59. Rosszallást kifejező szócska, 60. Ünnepezt színész, 62. Égítést, 64. Mocsaras terület, 66. A növény része, 67. Görög betű.

— Bánhidi —

A beküldés határideje: november 10.

Előző rejtjénynk helyes megfejtése: ... *De csak a balga ragaszkodik tévedéséhez*.

Könyvtalványt nyertek: *Gódor Jánosné* (Pécel), *Horváth Lászlóné* (Tatabánya), *Somogyi Károlyné* (Szombathely), *Varga Imréné* (Miskolc).

Apróhirdetések

2 ajtós *Ford Escort* bal hátsó, új, külső-belső sárvédő lemez jutányos áron eladó.
Telefon: 164-2646, este.

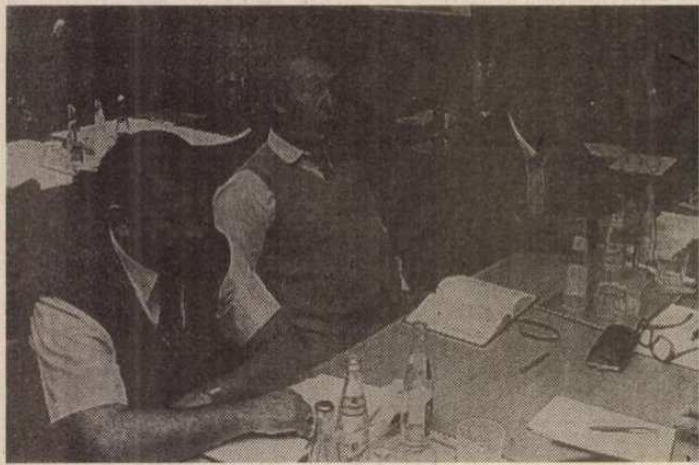
*

Villanytűzhely, régi típusú, üzemképes, 3 lapos+sütő, 1500 forintért eladó.
Telefon: 164-2646, 17 óra után.

*

Cipős görkocsolya 41-es, új, 1500 forintért eladó.
Telefon: 177-0118, este.

Mi lesz veled, TÖMEGSPORT?



Ülést tartott egy bizottság... Nincs ebben semmi különös... Csakugyan nincs, ha a „különös”-t ilyen értelemben használjuk. De mindjárt másként hangzik, ha a „különös”-sel mint jelzővel az említett bizottságot ruházzuk fel. Ez a bizottság pedig azzal érdekelte ki ezt a minősítést, hogy a mostanában már szinte megszokott változásokat, átszervezéseket túlélt. A júniusban lezajlott szakszervezeti választások során a korábban működő bizottságok rendre feloszlottak, egy maradt állva: a Budapesti Társadalmi Testnevelési és Tömegsport Bizottság. Fennmaradt, de támogatót nem érez meg, götött, pedig dolgozni szeretne, ha van igény a munkájára.

Bizottság van...

Makai Attila elnök azért hívta össze a bizottságot, hogy a Postások Szakszervezetéből alakult utódszakszervezetek és a szövetség, valamint a Budapesti Postás Sport Egyesület képviselőjével tisztázza a bizottság létét meghatározó kérdéseket. Eddig ugyanis — immár 32 éve — a szakszervezet védőszárnya alatt szervezte a tömegsportot. Az onnan kapott pénzbeli támogatás most megszűnt. Tudni kellene, hogy a jövőben ki mellett működik, honnan kapja ehhez az anyagi fedezetet, s ha mindez megvan, hogyan szervezze a három nagy vállalat, továbbá számos kft. és alapítvány között megosztott 85 ezer postás egészséges életmódját szolgáló testedzést.

Igaz, az utódszakszervezetekben, mármint a központjukban, nem találunk kifejezetten a sportélettel összefüggő, irányító feladatokról, de talán nincs is szükség rá. A rendszeres sportolás lehetőségeire a figyelmet felhívni, az egészséges életmódra nevelni ugyanis csak az alapszervek tudnak. Erre az állásponton helyezkedett a szövetség is legutóbbi titkári értekezletén, ugyanakkor örömmel fogadta a több évtizedes gyakorlatl működő tömegsportbizottságnak az összehangoló, irányítótevékenység iránti készségét, és azt javasolta, hogy a sportalapítvány kuratóriuma 1991-ben is támogassa a tömegsportot. Egyúttal tág teret, nyílt szervezetként való működést ajánlott a bizottságnak.

A jó hírt Tanczos Sándor, a szakszervezet korábbi sportfőnöke, a bizottság tagja hozta, és a Postai Dolgozók, valamint a Távközlési Dolgozók Szakszervezetének képviselőjében

jelen levő Konrád Ervin, illetve Zsáros István is a bizottság támogatása mellett foglalt állást. Megköszönve a kilátásba helyezett együttműködést, Makai Attila úgy foglalta össze az elhangzottakat, hogy a bizottság bárkinek a közreműködését szívesen fogadja, függetlenül a szervezeti hovatartozástól; „A sportban a volt Magyar Posta dolgozói képezzenek egyetlen nagy családot!”

Fedezet lesz...

Arra a kérdésre tehát, hogy mely szervezetek mellett működjön a tömegsportbizottság, az előbbieknél feleletet kaptunk. Sőt szó esett egy bizonyos sportalapítványról is. Ennek részleteit ismertette Molnár Attila, a tömegsportbizottság munkatársa, aki egyúttal az alapítványt kezelő kuratóriumnak is tagja.

Az alapítványt a Magyar Posta Vállalat, a Magyar Távközlési Vállalat és a Magyar Műsorszóró Vállalat hozta létre PT Budapesti Sport Alapítvány néven, azzal a céllal, hogy dolgozók és családtagjaik egészségének megőrzése és a szabad idő hasznos eltöltése végett gondoskodjanak a tömegsport feltételeiről, továbbá a PSE-ben folyó versenysport eredményességének elősegítésével is megvalósítsák, majd megőrizték az alapítók hírnevét.

Az alapítók az előbb közölt sorrend szerint 47,5—47,5—5,0 százalékkal járultak hozzá az alapítványhoz, ugyanakkor nyilvánvalóan tekintik azt, amelyhez minden hazai és külföldi természetes és jogi személy csatlakozhat hazai vagy külföldi fizetőszközközben tett felajánlásokkal és természetbeni juttatásokkal.

Az alapítványt egy 5 tagú kuratórium kezeli, amelyben a három alapító vállalat, a dolgozók érdek-képviselői szervezete és a PSE képviselteti magát.

Ezek szerint a tömegsportbizottság működésének anyagi fedezete is rendelkezésre áll. Egy kérdés maradt még függőben:

Van-e tömegsport?

Bottyán Jánosnak, a PSE elnökének véleménye szerint is ez a most tárgyalt kérdéskör kulcsa. A kapuk ugyanis a valóságban és jelképesen is nyitva állnak. Ott a PSE sporttelepe, amelyet azonban mindössze néhány tucat labdarúgó, tekéző és teniszező látogat. Van tömegsportbizottság, amely dolgozni szeretne, ehhez megkap-

ja a támogatást mind a szakszervezetektől, mind — az alapítvány útján — a szakmától, sőt képviselője van a sportegyesület elnökségében. Tehát visszakanyarodtunk a munkahelyekhez, amelyek jelenleg nem működik sportfelelős, aki mozgósíthatná a tagságot. De vajon felfedezhet-e rázni egy bármennyire lelkes sportszerető ember a munkatársait, akik nem is annyira fásultságból hanyagolják el a testedzést, hanem a napi-heti munka során megtakarított energiájukat melékijóvedelem szerzésére kénytelenek fordítani a mai megélhetési viszonyok között.

Talán azért mégsem annyira kilátástalan a helyzet. A hozzájárulásokból ugyanis kitűnik, hogy itt-ott tapasztalható némi mozgás, helyenként még üzemi bajnokságok is folynak több sportágban. Sőt a postásokban még él a nagy sikerű kulturális és sportnapok emléke. Tehát számítani kell a sportélet feléledésére, és az ébredő igényeket felkarolva nem szabad figyelmen kívül hagyni az országos sportrendezvények lehetőségét sem. Esetleg más-más igazgatóság vehetné pártfogásába a különböző sportágakban megtartandó versenyeket.

Ha már felcsillan a remény, hogy megindul a sportélet a postások körében, arról sem szabad elfeledkezni, hogy mennyi jelentős

nemzetközi sportkapcsolat

alakult ki az évek folyamán. Mi akadályozta annak, hogy például a Műsorszóró Vállalat, a Helyközi Távközlési Igazgatóság vagy a Miskolci Posta, illetve Távközlési Igazgatóság továbbra is ápolja ezeket a hagyományokat. Nagyobb a gond azokkal a sportbarátságokkal, amelyek korábban a szakszervezet révén szövődtek. Ezeknek pillanatnyilag nincs gazdájuk, pedig kár lenne lemondani róluk. Az említett sportnapoknak az utóbbi években kiemelkedő eseményük volt az olasz postás labdarúgókkal vívott mérkőzés. Még a sporttalálkozók szokványos protokolláris keretét is túllépte a francia postásokkal kialakult, családlatogatásokkal megtett igazi sportbarátság.

És még van valami, amiről mindenképpen szólnunk kell. Fennáll a tagságunk az UISPTT-ben, a postai és távközlési dolgozók nemzetközi sportszövete-

ségében. És ehhez a kötelékhez igen határozottan ragaszkodnunk kell, kiváltképp megváltozott politikai viszonyaink között, amikor Magyarország az épülő Európa-ház aiján kopogtat. Nekünk kopogtatnunk sem kell, hiszen hosszú évek óta bent vagyunk — egyedül a volt szocialista országok postásai közül. Voltunk rendezői — több sportágban és több alkalommal — jól sikerült postás Európa-bajnokságnak.

Még egy különlegességet kell ezzel kapcsolatban megemlítenem: ennek a szervezetnek Magyarország (volt) az egyetlen tagja, amelyet nem a munkáltató, hanem a szakszervezet képvisel(t). A mind a szakmánál, mind a szakszervezetben lezajlott változások, átszervezések jó alkalmat nyújtanak ahhoz, hogy a most alakult vállalatok a porondra lépjenek, és átvégyék ezen a téren a vezető szerepet. Nem kell feltalálnunk azt, ami máshol már bevált a gyakorlatban. Nem föltétlenül követendő példa, de nem árt tudni, hogy az olaszok Dopolavoro szervezete az Olasz PTT önálló főosztályaként gondoskodik a dolgozók szabad idejének hasznos eltöltéséről, legyen bár szó kultúráról, sportról vagy üdülésről.

Az, hogy a volt Magyar Posta feladatokról most több vállalat osztozik, nem okoz nehézséget, hiszen több olyan nyugat-európai ország is van, amelynek a postája is, és a távközlési szervezete is önálló tagja az UISPTT-nek, és versenyeire külön-külön csapatot neveznek be.

Végezetül ide kapcsolódva hadd utaljak vissza az alapító okiratnak az alapítvány célját meghatározó mondatára, amely szerint a tömeg- és a versenysport feltételeiről való gondoskodás révén meg akarják alapozni és megőrizni az alapítók hírnevét. Ha mindaz, amiről a cikkben szóltunk, valóra válik, a postásversenyzőkön feszülő mez mind hazai, mind külföldi sportpályákon és csarnokokban az alapítók jó hírét öregbítheti. És mekkora erőt, kedvet adhat a sportolónak, akár külföldi ellenféllel, akár nemzeti bajnokságainkban küzdenek, vagy tömegsportrendezvényen képviselik munkahelyüket, ha nemcsak az alapítvány folytán, hanem személyes részvételük, érdeklődésük ösztönző hatása által is érzik vezetőik támogatását.

Benda István



Isztambul 6 nap

Útvonal: Budapest—Belgrád—Szófia—Isztambul—Szófia—Belgrád—Budapest.

Utazás: Légkondicionált MERCEDES autóbusszal.

Program

1. nap: Találkozás 5.30-kor a Nyugati pályaudvar autóparkolójában. Egész napos utazás, éjszaka az autóbusszal.

2. nap: Érkezés a reggeli órákban Edirnebe; a Selimiye Dzsámi megtekintése, majd továbbutazás Rodostóba a Rákóczi házhoz. Érkezés Isztambulba a déli órákban. A szállás elfoglalása.

3. nap: Tartózkodás Isztambulban.

4. nap: Kirándulás autóbusszal az ázsiai oldalra a Boszporusz-hídon át, majd vissza Európába hajóval a Boszporuszon át. A Hippodrom, a Kék Mecset és a Sülejmányi Dzsámi megtekintése.

5. nap: Szabad program után délután indulás Budapestre. Egész napos utazás, éjszaka az autóbusszal.

6. nap: Érkezés az esti órákban Budapestre a Nyugati parkolójába.

Elhelyezés: 2—3 ágyas, zuhanyozós vagy fürdőszobás szobákban.

Ellátás: reggeli. Vacsorát igény szerint, 3 alkalomra 900 forintért tudunk adni.

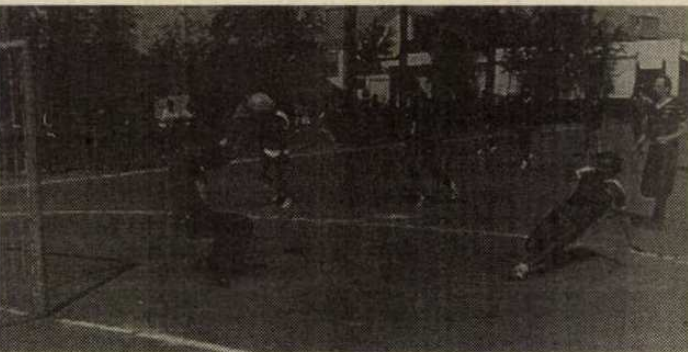
Utazási feltételek: érvényes útleve, valamint török vízum. (Kívánságra beszerezhető: vízumdíj 850 forint)

Részvételi díj: 5900 forint.

Jelentkezés: TOP TRAVEL BOSZPORUSZ TOURS Budapest, Vitkovics Mihály u. 3. 1052 Telefon: 117-6341

A lap olvasóinak — ha november 31-ig ezzel a hirdetéssel 2 fő részére befizetnek — 1 díjmentes 1 napos bécsi kirándulást adunk ajándékba.

Műszaki és sportnapok a HTI-nél



Igazgatóságunk életében az egyik legnagyobb, évenként ismétlődő esemény a „HTI műszaki és sportnapok” rendezvénysorozat. Ebben az évben helyszíneként Nyíregyháza Sóstót választottuk, a Megyei Ifjúsági Központ és Városi Sportcsarnok létesítményeit. Az előzetes jelentkezések alapján is látszott, hogy az érdeklődés minden eddigi találkozózt túl szárnyalt.

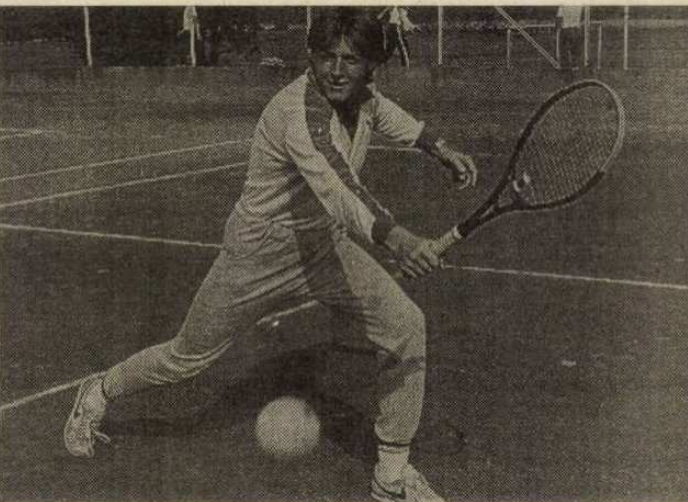
Szeptember 28-án 224-en gyűltek össze az ország minden részéből, hogy meghallgassák szakmai vezetőik előadásait, részt vegyenek a sportversenyeken. A péntek délelőtti műszaki konferencián először házilagzadtunk, a Debreceni Átviteltechnikai Gócuzeum és a Nyíregyházi Hálózatfenntartó Üzem vezetői tartottak előadást. Mindketten röviden ismertették területük feladatait, kollektívájuk mindennapi munkáját, külön is kiemelve a gondokat. Ezt követően fejlesztési osztályvezetőnk mondta el a következő hónapok, évek fejlesztési feladatait. A legnagyobb érdeklődést a műszaki és gazdasági igazgatóhelyettesünk előadása váltotta ki a hallgatóságban. Röviden beszámoltak igazgatóságunk pénzügyi helyzetéről, bevételeink alakulásáról, majd jelenünket és jövőnkét vázolták fel a magyar távközlésben.

Délután egyszerre kezdődtek a sportversenyek. Tizenegy labdarúgócsapat és tizenkét teniszzező vívott szoros, időnként izgalmas mérkőzéseket a salakon. Komoly volt a tét, mivel a másnapi elődöntőbe már csak a legjobbak kerülhettek. Már az első pillanatok után látszott, hogy kik azok a versenyzők, illetve csapatok, amelyek rendszeresen sportolnak, hiszen a többfordulós játékok komoly erőpróbat jelentettek az indulóknak.

A másik helyszínen ezalatt a sakkozók és a céllövők mérték össze tudásukat. Mindkét versenyszámban a papírforma érvényesült. Estére labdarúgónknál és teniszzezőinknél is kialakult a továbbjutók névsora.

Hatalmas sikert aratott az esti vetélkedő, amelyen valamennyien részt vettünk. Játékvezetőnk stílusosan, a sporthoz, sportoláshoz kapcsolódva állította össze a különböző fordulók.

A rejtvényekben híres Kerekes Sándor



Eperjesi Attila (HTI törzs)

POSTAI ÉS HÍRKÖZLÉSI DOLGOZÓK LAPJA

A Postai és Hírközlési Dolgozók Szakszervezeti Szövetségének lapja

Szerkesztőség: Budapest XIV., Cházár András u. 13. 1146

Postacím: Budapest, Postafiók 14. 1406

MNB 218-98330-4116

Felelős szerkesztő: MEZŐFI LÁSZLÓ

Telefon: 142-8777

Kiadja a Postai és Hírközlési Dolgozók Szakszervezeti Szövetsége

Budapest XIV., Cházár András u. 13. 1146

Levél cím: Budapest, Postafiók 14. 1406

Felelős kiadó: GRICERNÉ HESZKRY ENIKÓ elnök

Előfizetési díj egy évre: 36 Ft

90—2513. Szikra Lapnyomda, Budapest

Felelős vezető: DR. CSÜNDÉ ZOLTÁN vezérigazgató

ISSN 0866—1766

1 2 4 8 16 * * *

